6th February 1959] [Mr. Chairman]

5. Sri Mohamed Raza Khan.
6. Sri V. M. Surendram.
7. Sri T. S. Sankaranarayana Pillai.
8. Sri V. S. Balasundaram.
9. Srimathi Saraswathy Pandurangam.

Committee on Government Assurances.

1. Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar.
2. Sri K. Balasubramanya Ayyar.
3. Sri V. V. Ramaswami.
4. Sri M. Subramania Karayalar.
5. Srimathi K. B. Sundarambal.

Under rule 174 (1), I have nominated Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar to be the Chairman of the Committee on Government Assurances.

III.—GOVERNMENT BUSINESS.

DISCUSSION ON THE GOVERNOR'S ADDRESS.

MR. CHAIRMAN : Now we shall take up the discussion on the Governor's Address.

* VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : மாண்புமிக்க மன்றத் தலைவர் அவர்களே, கனம் கவர்னர் பெருமகனார் 1959-ம் ஆண்டு பிப்ரவரி திங்கள் நான்காம் நாள் சட்டமன்ற கூட்டு அவையில் ஆற்றிய பேர் உரைக்கு சட்டமன்ற அங்கத்தினர்களின் சார்பில் பணிவான நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளும் தீர்மானத்தை முன் மொழிகிறேன்.

Sir, I move the following motion standing in my name :—

'That an humble Address be presented to the Governor that the Members of the Madras Legislative Council thank him for the Address [a] delivered to the Members of the Legislature on the 4th February 1959 '.

SRI V. M. SURENDRAM : I second the motion, Sir.

MR. CHAIRMAN : Motion moved—

'That an humble Address be presented to the Governor that the Members of the Madras Legislative Council thank him for the Address [a] delivered to the Members of the Legislature on the 4th February 1959.'

The hon. Member may speak on the motion. The amendment will be moved afterwards.

*VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : மன்றத் தலைவர் அவர்களே, கவர்னர் பெருமகனார் அவர்களுக்கு நன்றி செலுத்துவதில் நான் உண்மையில் பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறேன். அவர் உரையை உட்புகுந்து பார்ப்பதற்கு முன்னே கவர்னர் பெருமகனாரைப் பற்றிய சில செய்திகளைக் கூற விரும்புகிறேன்.

---

[a] Printed as Appendix VI on pages 67–70 infra.

முன்னோர் காலத்தில் அகத்திய முனிவர் வட நாட்டிலிருந்து தென்னாட்டுக்கு வந்து தமிழ்த் தொண்டு செய்தார் என்று பண்டைப் புராணங்கள் பகர்கின்றன. அது உண்மையோ பொய்யோ நமக்குக் கவலை இல்லை. அண்மையில் சென்ற $1\frac{1}{2}$ ஆண்டுக்கு முன்னர் வடகிழக்குப் பகுதியிலிருந்து வந்து தமிழ் நாட்டு மக்களுக்குத் தொண்டு செய்து வருகிற கவர்னர் பெருமகனார் நம்முடைய பாராட்டுக்குரியவர். அது போற்றத்தக்க செயல்தான். அவர் உருவப் பொருத்தமும் ஏற்ற வகையில் அமைந்திருப்பது குறிப்பிடத் தக்கது. குறுமுனிவர் என்று அகத்தியருக்குப் பெயர். நமது கவர்னர் பெருமகனாரின் உருவமும் அப்படியே அமைந்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

மக்கள் துன்பமும் துயரமும், வேதனையும் சோதனையும் அடைகின்ற இடங்களுக்கெல்லாம் நமது கவர்னர் பெருமகனார் விரைந்து சென்று ' அஞ்சேல் ' என்று ஆறுதல் கூறி வருகிறார். இங்கே அவரது பெயர் பொருத்தத்தை விளக்க விரும்புகிறேன். காப்புக் கடவுள் மகாவிஷ்ணு—ராம். இவர் பெயரும் விஷ்ணுராம்தான். ஆற்றலும், அறிவும், பண்பும் படைத்தவர்களுக்கு மேதை என்ற பெயர் உண்டு. நமது கவர்னர் பெருமகனாரின் பெயரும் மேதைதான். எனவே விஷ்ணுராம் மேதை என்ற பெயர் எவ்வளவு பொருத்தமாக இருக்கிறது !

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : மேதைக்கும் மேதிக்கும் சம்பந்தம் இல்லை.

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR : மேதைத் தன்மையுடையவர் மேதி என்று வருகிறது.

* VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : ஆங்கிலத்தில் மேதி Medhi என்று வருவது பெயர்ச் சொல்லாகையால் மேதை என்றும் வழங்கலாம். அது தவறில்லை என்று கனம் அங்கத்தினருக்குச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

துரதிருஷ்டவசமாகப் பருவநிலை நாம் எதிர்பார்த்த அளவு வெற்றிகரமாக இல்லையென்று தோன்றுகிறது. பருவநிலை பரவாயில்லை என்றாலும், திருநெல்வேலி, ராமநாதபுரம், வடஆற்காடு மாவட்டங்களில் விளைவு பொய்த்துப்போயிருக்கிறது. அந்த இடங்களில் எல்லாம் வரி வஜா செய்ய சர்க்கார் முன் வருவார்கள் என்று நினைக்கிறேன். மேலும் நவம்பர் மாதத்தில் இச்சிக்கலை ஆராய்ந்த தேசிய வளர்ச்சிக் கவுன்சில் உணவு தானிய மொத்த வாணிபம் முழுவதையும் அரசாங்கமே எடுத்து நடத்த வேண்டுமென்று ஆலோசனை கூறியுள்ளது. இதைப்பற்றி அரசாங்கம் மிக நுணுக்கமாக ஆராய்ந்து தக்க முறையில் காரியங்களை மேற்கொள்ளும் என்று நினைக்கிறேன்.

உணவுப் பொருள்களின் விலை உயர்ந்துகொண்டே போகிறது. இதற்கெல்லாம் காரணம் மக்கள் கூட்டத்தில் இன்றைய நிலையில் பேராசைக்காரர்கள் கள்ள வாணிபம் செய்து கொள்ளை லாபம் அடிக்கும் நோக்கம் உடையவர்கள் பெருகி இருப்பதுதான். இதை எண்ண உள்ளத்தில் வேதனை மூள்கிறது. இந்தச் சமயத்தில் என் உள்ளம் பட்டினப் பாலை பாடிய காலத்திற்குத்தாவிச் செல்கிறது. பட்டினப் பாலையில் நம் நாட்டு வணிகர்கள் கையாண்ட வாணிப முறை மிக நன்றாக எடுத்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

அக்காலத்து வணிகர்கள் தாங்கள் விற்கும் பொருள்களின் உண்மையான விலையைக் கூறியே விற்றார்கள். அவர்கள் பெறும் பொருளின் அளவுக்குக் குறையாமலும், விற்கப்படும் பொருளின் அளவினைக் குறைக்காமலும், கூட்டாமலும் சரியாகவே விற்று வந்தார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது.

"கொள்வதூ உம் மிகை கொளாது கொடுப்பதூ உம் குறைகொடாது
பல்பண்டம் பகர்ந்துவீசி "

என்று பட்டினப் பாலையில் சொல்லப்படுகிறது.

அப்படிப்பட்ட நாட்டில் இன்றையதினம் கொள்ளை லாபத்திலே கருத்துக் கொண்டு கள்ள வியாபாரம் செய்யப் புகுபவர்களைக் கண்டால் நாம் வருந்தாமல் இருக்க முடியவில்லை. இது உண்மையில் வேதனை தரும் செய்தியாகும். இந்த நிலையைச் சமாளிக்க அரசாங்கமே கூட்டுறவு இயக்கங்களின் மூலமும், அங்கீகரிக்கப்பட்ட வியாபாரிகள் வாயிலாகவும் 2 லட்சம் டன் அரிசி வாங்க முடிவு செய்திருப்பதாகக் கவர்னர் பெருமகனாரின் உரையிலிருந்து தெரிகிறது. இதைப்பற்றி சர்க்கார் மிகுந்த விழிப்போடு இருக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அவசியமான காலங்களில் நியாய விலைக் கடைகளின் மூலம் மக்களுக்கு உணவுப் பொருள் வழங்க ஏற்பாடு செய்திருப்பது மிகவும் பாராட்டவேண்டியதுதான். இந்த நியாய விலைக் கடைகளை நினைக்கிறபோது, கடந்த பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நியாய விலைக் கடைகள் (ரேஷன் முறை) அமுலில் இருந்த காலம் எனக்கு நினைவுக்கு வருகிறது. அப்போது கொள்ளை லாபமும், கள்ள வாணிகமும் அளவுக்கு மீறித் தாண்டவம் ஆடின. அதனால் மக்கள் அடைந்த வேதனை கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. அத்தகைய தீய நிகழ்ச்சிகள் நேராவண்ணம் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று அரசாங்கத்தை வேண்டிக்கொள்கிறேன்.

உணவுப் பொருளின் அளவை நாம் இன்னும் பன்மடங்கு பெருக்கும் வகையில் தொடர்ந்து முயலவேண்டும் என்கிற குறிப்பைக் கவர்னர் பெருமகனார் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். விளைவை இன்னும் பன்மடங்கு பெருக்க வேண்டுமானால், குளம், குட்டை, கால்வாய் போன்றவைகள் சிறந்த முறையில் செப்பனிடப்படவேண்டும். இத்தகைய சிறிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களை மேற்கொண்டு நன்கு பாசன முறையை அபிவிருத்தி செய்தால், உண்மையில் விளைவு மேலும் அதிகமாகும் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

நிலச் சீர்திருத்தப் பிரச்னை—நிலவுடைமைக்கு வரம்பு கட்டும் பிரச்சனைகள் சம்பந்தமாக அரசாங்கம் நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப் போகிறார்கள். உண்மையில் கூட்டுறவு இயக்கத்தின் மூலமாகச் சாகுபடி செய்தால், மிகவும் லாபகரமாகத்தான் இருக்கும். ஜப்பான், செக்கோஸ்லேவாகியா போன்ற நாடுகள் எல்லாம் இக்கூட்டுறவு முறையைப் பயன்படுத்துவதன் காரணமாகத் தான் அவை விவசாயத்தில் வேகமாக முன்னேறியிருக்கின்றன. ஆனால் இப்பிரச்னை உண்மையிலேயே கொந்தளிக்கும் குழப்பக் கடல் ; தீர்க்க முடியாத சிக்கல்களின் சிகரம். ஆதலால், இவற்றை அரசாங்கம் நிதானத்துடனும், விழிப்புணர்ச்சியுடனும் நுணுக்கமாகவும் அணுக வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இரண்டாம் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தைப்பற்றிக் கவர்னர் பெருமகனார் "இப்போக்கை ஒட்டிப் பார்த்தால், திட்டத்தில் கண்டுள்ள பணிகளை நாம் குறிப்பிட்ட காலத்தில் நிறைவேற்றுவதோடல்லாமல் அதற்கு மேலும் சில திட்டங்களை மேற்கொள்ள முடியும் என்னும் நம்பிக்கையும் ஏற்படுகிறது" என்று குறிப்பிடுகிறார். இது நமக்கு ஆக்கமும், ஊக்கமும் தருவதாக இருக்கிறதென்று மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். இத்திட்டங்கள் நல்ல முறையில் நிறைவேறினால், பாலைவனம் எல்லாம் சோலைவனங்களாக மாறும் என்பதில் ஐயமில்லை. பிறகு நீர்வளமும், நிலவளமும், கலை வளமும் மற்ற பல வளமும் நிரம்பப்பெற்று நம் நாடு ஓங்கி உயர்ந்து சிறந்து விளங்கும் என்று எதிர்பார்க்கிறேன். 3-20 p.m.

வட்டார வளர்ச்சிபற்றி ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். வட்டார அபிவிருத்தியில் அந்த வட்டாரத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அபிவிருத்தித் திட்டங்களுக்கு ஆகும் செலவில் 50 சத விகிதம் கொடுக்கவேண்டும் என்று இருக்கிறது. பின் தங்கிய வகுப்பார்கள்—குறிப்பாக மீனவர்கள் போன்ற மக்கள்—வசிக்கக்கூடிய வட்டாரங்களில் இந்த விதிக்கு விலக்கு அளிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். குறிப்பாக மீனவ மக்களுக்குச் சலுகை அளிக்கவேண்டுமென்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அவர்கள் காலை முதல் மாலை வரையில் நெற்றி வியர்வை கீழே விழ வருந்திப் பாடுபட்டாலும், சராசரி ஒரு நாளைக்கு 8 அணா முதல் 10 அணாவுக்கு மேல் வரும்படி இராது. அவர்கள் பகுதி முன்னேற வேண்டுமானால், ஆகும் செலவில் அவர்களும் பாதி கொடுக்கவேண்டுமென்றால், அவர்களது வட்டாரம் எப்போது எப்படி அபிவிருத்தி அடையும்? உடல் உழைப்பாவது தரவேண்டு

மென்று கோருகிறார்கள். நாள் முழுவதும் உடல் வருந்திப் பாடுபட்டு உழைத்துத் திரும்பியவர்களை மேலும் உடல் உழைப்பின் மூலம் உதவவேண்டு மென்றால் அது அவர்களைச் சித்திரவதை செய்வதாகும் என்று கூறிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். எனவே, அத்தகைய மக்களுக்கும் ஹரிஜனங் களுக்குக் காட்டிவருகிற சலுகைகளை அரசாங்கம் காட்டவேண்டுமென்று பணிவுடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, சமுதாய வளர்ச்சித் திட்டம். வருங்காலத்தில் ஒவ் வொரு பஞ்சாயத்து யூனியனிலும் வட்டார அபிவிருத்தித் திட்ட முறை செயல்படும். இம்முறை மக்கள் எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னர்கள் என் பதை உணர்ந்துகொள்வதற்குச் சிறந்த வாய்ப்பு அளிக்கும். தங்களைத் தாங்களே ஆண்டுகொள்வதற்கு இது சாதனமாக இருக்கிறதென்று கூறிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

பஞ்சாயத்து யூனியன் அமைப்பு முறையால் குடியாட்சித் தத்துவம் நம் ராஜ்யத்தில் நன்றாகச் செயல்படப்போகிறதென்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். நமது தேசத் தந்தை உலகம் போற்றும் உத்தமர் காந்தி யடிகள் நீண்ட நாட்களாகக் கண்டு வந்த கனவு இம்முறையால் நனவாகப் பரிணமிக்கப்போகிறது. அதாவது அவர் கண்ட இராமராஜ்யம்—கிராம ராஜ்யம்—ஏற்பட்டு மக்கள் எல்லா நலன்களும் பெற்றுச் சிறப்புற வாழப் போகிறார்கள்.

"நம்முடைய பாசனத் திட்டங்களும், மின்சாரத் திட்டங்களும் திருப்தி அளிக்கும் வகையில் முன்னேறி வருகின்றன" என்று கவர்னர் குறிப் பிட்டுள்ளார். இவைகள் எல்லாம் சிறந்த முறையில் செயல்பட்டால், நம் நாட்டில் பஞ்சம் கொஞ்சமும் இன்றி அஞ்சி ஓடி ஒளியும். மேலும், மேற்கு நோக்கிப் பாயும் பரம்பிக்குளம், ஆனை மலைப் பகுதிகளில் ஓடும் ஆறுகளின் நீரைப் பகிர்ந்துகொள்ளும் முறையில் கேரள அரசாங்கத் தோடு நடத்திய பேச்சுவார்த்தை வெற்றிகரமாக முடிந்ததுபற்றிக் குறிப்பிட்டுள் ளார். அது உண்மையில் மாபெரும் வெற்றி. இந்நிகழ்ச்சியால் நம் உள்ளத்திலும் மகிழ்ச்சியாறு பெருக்கெடுத்து, உடல் முழுவதும் பெருகிப் பாய்ந்து புளகாங்கிதம் கொள்ளச் செய்கிறது. மேலும், தாமோதர் பள்ளத்தாக்கு அணை, ஹெர்குட், கோசி அணை போன்றவை நம் நாட்டில் இல்லையே என்ற நிலை மாறி நமக்கும் அத்தகைய நீர்ப்பாசன வசதி கிடைக் க்கும் என்று பெருமை கொள்ளச் செய்கிறது. இத்திட்டத்திற்கு 30 கோடி ரூபாய் செலவாகும் என்று தெரிகிறது. இப்படி 30 கோடி ரூபாய் செல வானாலும் கூட இதனால் கோயமுத்தூர் மாவட்டத்தில் 2½ லட்சம் ஏக்கரா பாசன வசதி பெறும் என்றும், ஒரு லட்சம் கிலோவாட்ஸ் மின்சாரம் கிடைக் கும் என்றும் தெரிகிறது. இத்திட்டத்தின் ஆரம்ப வேலைகள் தொடங்கப் பட்டுவிட்டன என்ற செய்தி நம் எல்லோருக்கும் மட்டற்ற மகிழ்ச்சி தருவ தாகும். இவற்றின் மூலம் நாட்டுக்கு ஆக்கமும், ஊக்கமும் மேலும் பெருக வாய்ப்பு இருக்கிறது.

ஏற்கெனவே பூர்த்தியாகிவிட்ட பெரியாறு பாசனத் திட்டத்தினால் இவ் வாண்டு மின்சார வெட்டுப் பெரும்பாலும் இருக்காது என்று கவர்னர் பெரு மான் குறிப்பிட்டுள்ளார். இது மகிழ்ச்சிக்குரியதாகும். கோடை காலத்தில் வெந்து நொந்து புழுங்கிக்கொண்டிருக்கும் நிலை இல்லாமல் இனி மின் விசிறி தொடர்ந்து ஓடிக்கொண்டிருக்கும் என்பது இன்பம் கொடுக்கிறது.

குந்தா திட்டம் ஒரு மகத்தான திட்டம். இத்திட்டம் நிறைவேறினால் எல்லா வகைகளிலும் பல நன்மைகள் ஏற்படும். அதுவும் திருப்திகர மாக முன்னேறி வருகிறது என்று கவர்னர் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் "தற்போது நடக்கும் வேலை வேகத்தின்படி பார்த்தால் அடுத்த ஆண்டின் தொடக்கத்தில், முதல் மின்சக்தி உற்பத்தி இயந்திரம் வேலையைத் தொடங் கலாம்" என்று கவர்னர் பெருமகனார் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆகவே, நடப்பு ஆண்டில் 1,300 கிராமங்களுக்கு மின்சாரம் வழங்கப்படும். இத் துடன் மொத்தம் வசதிபெற்ற கிராமங்களின் எண்ணிக்கை 8,000 ஆகப் பெருகும் என்கிற செய்தியை நினைக்கிறபோது, எல்லா மக்களுக்கும் பேரானந்தம் பெருக்கெடுக்கும்.

6th February 1959] [Vidwan T. Muthukannappan]

மூலை முடுக்குகளிலும் சந்துபொந்துகளிலும் உள்ள கிராமங்களிலும் இன்றையதினம் போய்ப் பார்த்தால், மின்சார வளர்ச்சி எத்தகையது என்பது புலனாகும். வீதிகளும், தெருக்களும் இருண்டு கிடந்த மூலை முடுக்குகளும் ஜகஜ்ஜோதியாக விளங்குகின்றன. இரவு எல்லாம் பகலாக மாறி இருக்கும் நிலை வியக்கத்தக்கது. 6 மணி அடித்தவுடன் அஞ்சி வீட்டுக்குள் அடங்கிக் கிடந்த குழந்தைகள் எல்லாம் இப்போது விளக்கு அடியில் பேரானந்தமாகத் துள்ளிக் குதித்து விளையாடிக்கொண்டிருக்கிற காட்சி கண்கொள்ளாக் காட்சியாக இருக்கிறது! இதற்கெல்லாம் காரண மான மின்சார அமைச்சர் அவர்களை எவ்வளவு பாராட்டினாலும் தகும். மின்சார அமைச்சர் அவர்கள் மின் வேகத்தில் இத்திட்டங்களை நிறைவேற்றி வருவதற்காக அவர்களை முழுமனதுடன் பாராட்டிப் புகழவேண்டும்.

ஏனைய ராஜ்யங்களைவிட நம்முடைய ராஜ்யம்தான் மின் துறையில் பன்மடங்கு முன்னேறியிருக்கிறதென்பதைப் பார்க்கிறபோது, பெருமகிழ்ச்சி கொள்ளத் தோன்றுகிறது.

அடுத்தபடியாக, தொழில் துறையில் நெய்வேலி பழுப்பு நிலக்கரித் திட்டம் எண்ணியாங்கு முன்னேறியிருக்கிறது என்று கூறியிருக்கிறார். 2½ லட்சம் கிலோவாட்ஸ் மின்சாரம் உற்பத்தி செய்யும் தெர்மல் நிலையம் ஒன்றை அமைப்பதற்காக ரஷ்ய அரசாங்கத்துடன் நடத்திய பேச்சு வார்த்தைகள் முடிந்து ஆரம்ப வேலைகள் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன என்று அவர் குறிப்பிட்டுள்ளது பாராட்டலுக்குரியதாகும். மேலும், எரு உற்பத்தி செய்யும் பொறி நிலையம் அமைப்பதற்காக ஒப்பந்த விவரங்கள் பரிசீலனை யில் இருக்கின்றன. இதுவும் முடிந்தால் நல்ல உரம், சிறந்த உரம் கிடைக்கும். இதனால் நமது நாட்டின் வேளாண்மை பெருகி மக்கள் எல்லா வளங்களும் இனிது பெற்று நல்வாழ்வு வாழ்வார்கள் என்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மேலும், தோண்டி எடுக்கப்பட்ட பழுப்பு நிலக்கரியைக் கட்டிகளாக வார்ப்ப தற்கும், பின்னும் அவைகளை எரியும் கரிப்பொருளாக மாற்றுவதற்கும் வேண்டிய பொறிகளை அமைப்பதில் வெளிநாட்டு நாணய மாற்றத்தில் ஏற் பட்ட நெருக்கடி காரணமாக இருந்த தடைகள் இப்போது இல்லை, நடப்பு திட்டகாலத்திலேயே அவ்வேலை தொடங்கும் என்ற குறிப்பு பெருமகிழ்ச்சி கொள்வதற்குரியது.

அடுத்தபடியாக, கல்வி வளர்ச்சியைப்பற்றி நினைக்கிறபோது, தமிழ் நாட்டில் நாம் பிறந்திருப்பதையே பெருமையாகக் கொள்ளவேண்டும். கல்வியிலே நாம் ஏனைய ராஜ்யங்களுக்கு வழிகாட்டியாக—முன்னோடியாக— இருக்கிறோம் என்று சொல்லலாம்.

சட்டமன்றக் கல்விக் குழுவின் சிபார்சுகளை ஏற்று அவைகளை நமது அர சாங்கம் திறம்படச் செயல்படுத்தி வருகிறது. அம்முறையைப் பின்பற்றி இது வரையில் தொடக்கப் பள்ளிகளில் மூன்றாம் வகுப்பிலும், 8-ம் வகுப்பிலும் பாடபோதனை மேற்கொள்ளப்பட்டன. அடுத்து வரும் ஆண்டுகளில் ஏனைய வகுப்புகளுக்கும் இம்முறை படிப்படியாக மேற்கொள்ளப்பட்டு முன்னேற்றம் அடையும்.

இக்கல்வி முறையில் இன்னொரு குறிப்பிடத்தக்க சிறந்த செய்தி இருக் கிறது. முன்பு எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. படிப்பு முடிய 11 ஆண்டுகள் பிடித்தன. புதிய திட்டப்படி அதே படிப்பு 10 ஆண்டுகளிலேயே பூர்த்தியாகிறது. இது மெச்சத்தக்க மாறுதல். 150 நாட்களை 200 நாட்களாகச் செய்து ஐந்து மணி வீதம், அதாவது $200 \times 5 \times 4 = 4,000$ நாலாயிரம், மணி நேரத்தில் எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி-க்குரிய பாடங்களைச் சிறந்த முறையில் சொல்லிக் கொடுக்க வழிவகை செய்திருக்கிறார்கள். இது பெரிதும் வரவேற்கத்தக்க திட்டம் என்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இத்தனை நாளும் பிற்பட்ட மக்களுக்கும், தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கும் பல கல்விச் சலுகைகளை அளித்தும் கூட அவர்கள் பெரிதும் முன்னேறாமலேயே இருந்து வந்தார்கள். அதற்குச் சரியான காரணம் என்ன ? அது இப் போதுதான் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. வறுமைதான் இதற்கெல்லாம் மூலகாரணம். பசியால் மாணவர்கள் வேதனை அடைந்து வந்தார்கள்.

உணவு இல்லாத நிலையில் மாணவர்கள் கூனிய முதுகும், குழி விழுந்த கண்ணும், சுண்டிச் சுருங்கிய முகமும் கொண்டு வகுப்பு அறையில் ஒடுங்கிக் கிடந்த நிலையைக் கண்டால் மனம் வேதனைக் கடலில் தத்தளிக்கிறது. இப்பரிதாபக் காட்சியைக் காணும்போதெல்லாம் மனம் நெக்குருகும். பகல் உணவு அளிக்கவேண்டுமென்று அரசாங்கம் இப்போது கொண்டு வந்திருக்கும் திட்டப்படி ஏழை மாணவர்கள் எல்லோரும் வயிறார உண்டு, மகிழ்ந்து ஊக்கத்தோடும், ஆக்கத்தோடும் கல்வி பயில்கிறார்கள் என்பதை நினைக்கிறபோது, மட்டற்ற மகிழ்ச்சி பெருகுகிறது. இனி ஏழை மக்கள் எல்லாம் நன்கு கற்று உயர்நிலை அடைந்து ஏழை பணக்காரன் என்ற நிலை மாறி சரிநிகர் சமானமாக இந்நாட்டில் வாழப்போகிறார்கள், வாழ்ந்து சிறந்து வளம் பெறப் போகிறார்கள் என்ற மகிழ்ச்சி நமக்குப் பெருகுகிறது. இந்தச் சிறப்பு மிக்கத் திட்டத்தை நமது நாட்டுப் பிரதமர்—மனிதர் குல மாணிக்கம்—ஜவஹர்லால் நேரு வானளாவப் புகழ்ந்திருக்கிறார். இத்திட்டம் நாட்டுக்கு—ஏன் உலகத்திற்கே— ஓர் புதுமை என்று கூறலாம். இத்தகைய செயற்கரிய காரியங்களைச் செய்து புகழ் தேடும் கனம் கல்வி அமைச்சர் அவர்களையும், கல்வித் துறை இயக்குனர் அவர்களையும் எவ்வளவு போற்றிப் புகழ்ந்தாலும் தகும். மேலும்
3-30 p.m. சில மாதங்களாகப் பள்ளிச் சிறு சேமிப்புத் திட்டம் என்ற உயர்ந்த ஒரு திட்டத்தை நம் தமிழ் நாட்டில் மேற்கொண்டுவருகிறார்கள். இந்தத் திட்டத்தில், பொது மக்கள் பள்ளிகளுக்குப் பணமாகவோ பொருளாகவோ தாராளமாக வாரி வாரிக் கொடுத்துப் பள்ளிகளுக்கு ஆக்கம் காட்டி வருகிறார்கள். இந்தத் திட்டத்தில் நமக்குப் பொதுமக்களிடமிருந்து பேராதரவு கிடைத்திருக்கிறது. "இல்லை" என்று வருவோருக்கு "இல்லை" என்று உரைக்காத நல்ல வள்ளல்கள் மரபில் வந்தவர்கள் அல்லவா நம் தமிழ் மக்கள்? நமது தமிழ் மக்கள் இத்திட்டத்திற்குத் தாராளமாக நன்கொடை அளிக்கிறார்கள். இந்த இரண்டு திட்டங்களும் தமிழ் நாட்டிற்குச் சிறந்ததோர் பெருமையைத் தந்திருக்கிறது. இராஜ்யத்தில் கல்வி இவ்வாறு அபிவிருத்தி அடைவதற்குக் காரண கர்த்தர்களாக இருக்கும் கல்வி இலாகா அமைச்சரையும் இயக்குநரையும் மறுமுறையும் போற்றிப் புகழத்தான் வேண்டும். கனம் கல்வி அமைச்சர் தமிழ் நாட்டின் நிதி நிலையையும் மதி நிலையையும் ஒருங்கே தாங்கி வருங்காலத் தமிழர்களின் கதியையே நிர்ணயிக்கக் காத்திருக்கிறார். அத்தகைய கனம் கல்வி அமைச்சர் அவர்களுக்கு நன்றி செலுத்தக் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன்.

மேலும், தமிழ் மொழி அரசியல் மொழியாகி விட்டது. தமிழன்னை பண்டுபோல் அரியாசனத்தில் வீறுபட அமர்ந்திருக்கிறார்கள். இதை நினைக்கிறபோது, நான் உண்மையிலேயே பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறேன். ஆட்சியாளர்கள் அரிய தமிழுக்கு எவ்வளவோ சிறப்புச் செய்திருக்கிறார்கள். ஆட்சிச் சொல் அகராதி வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். கலைச் சொற்கள் வெளியிட்டு வருகிறார்கள். மேலும், தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகத்தின் மூலம் "கலைக் களஞ்சியம்" போன்ற சிறந்த நூல்கள் வரத் துணை புரிகிறார்கள். 1,200 கிளை அலுவலகங்களில் தமிழ் மொழி செயல்பட்டு வருகிறது. அண்மையிலிருந்து (தமிழ் டைப்பிஸ்டுகள்) கையச்சு எழுத்தாளர்கள் பயிற்றுவிக்கப்பட்டு வருகிறார்கள். கூடியவிரைவில் நம் தமிழ் நாட்டில் தமிழ் அன்னை களிநடம் புரியப்போகிறாள் என்று நினைக்கிறபோது, நமக்கு அது பெருமகிழ்ச்சியைத்தான் அளிக்கிறது. மேலும், சட்ட மன்றத்தில் நேற்று முதல் தமிழ் மணம் கமழ ஆரம்பித்திருப்பது குறித்து நான் பெரு மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். (வினாக்கள் தமிழிலும் தரப்படுகின்றன.)

இந்தச் சமயத்தில், தொடக்கப் பள்ளிகள் மாணவர்களிடமிருந்து சம்பளம் வாங்கக் கூடாது என்று அண்மையில் வெளியான செய்திபற்றிய கருத்துப் பரவலாக நடமாடிக்கொண்டிருப்பது கனம் அங்கத்தினர்களுக்குத் தெரிந்திருக்கலாம். உண்மையிலேயே, அரசாங்கம் தொடக்கப் பள்ளிகளுக்குத் தாராளமாகப் பண உதவி செய்துவருகிறது. ஆசிரியர்களுக்கான சம்பளத் தொகையையும் பஞ்சப்படியையும் பள்ளிகளின் 'மெய்ன்டினன்ஸ் கிராண்டை'யும், அரசாங்கம் தாராளமாகக் கொடுத்துவருகிறது. அப்படியிருக்க ஒரு சில தனியார் பள்ளிகள் மாணவர்களிடம் சம்பளம் வாங்குகின்றன. இந்தப் பள்ளிகளை நடத்துபவர்கள் ஒரு விஷயத்தைச் சிந்தித்துப்

6th February 1959] [Vidwan T. Muthukannappan]

பார்க்கவேண்டும். 25 ஆண்டு காலமாக, ஏறத்தாழ கால் நூற்றாண்டு காலமாகத் தனியார் பள்ளியிலும் அரசாங்கப் பள்ளியிலும் கல்லூரிகளிலும் பணியாற்றி அனுபவம் பெற்றவன் என்ற முறையில், நான் தாழ்மையுடன் ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். பள்ளி நடத்தும் பணி மிக உயர்ந்த பணி. இதைச் செய்யும்போது பள்ளிகளை நடத்துபவர்களில் சிலர் வியாபாரம் போல் இதைச் செய்கிறார்கள். இந்தப் பணியைச் செய்பவர்களுக்குத் தியாக உணர்ச்சி வேண்டும். நான் முன்பு தெரிவித்த செய்திபற்றி இவர்கள் விருப்பு வெறுப்பில்லாமல், காய்தல் உவத்தல் இன்றி யோசித்துப் பார்க்கட்டும். தாங்களாகவே பள்ளிகளை நடத்துவதில் அவர்களுக்கு உண்மையாகவே சிக்கல்கள் இருக்குமேயானால், கனம் அமைச்சர் அவர்கள் அவைகளைக் கண்டிப்பாகத் தீர்க்க முயலுவார்கள்.

அடுத்தபடியாக, கெஜட் பதிவில்லா அலுவலர்களின் கஷ்டங்களை உணர்ந்த சர்க்கார் அவர்களுக்கு ஊதிய உயர்வு அளிக்க முன்வந்திருக்கிறது. மக்களுடைய குறைகளை உணர்ந்து, உடனுக்குடன் அவைகளை நிவர்த்திக்க வேண்டுமென்றுதான் எப்போதும் இந்த அரசாங்கம் எண்ணி வந்திருக்கிறது. நேற்று முன்னாள், கவர்னர் பெருமகனார் நிகழ்த்திய உரையில் கெஜட் பதிவில்லா அலுவலர்களுக்கும், ஊராட்சி மன்ற ஊழியர்களுக்கும் மானியம் பெறும் பள்ளிகளின் ஆசிரியர்களுக்கும் மாதம் 5 ரூபாய் ஊதிய உயர்வு அளிக்க இந்தச் சர்க்கார் முடிவு செய்திருப்பதாகக் கூறியிருப்பது உண்மையிலேயே பெரு மகிழ்ச்சிக்குரியது. தை பிறந்தது, இவர்களுக்கெல்லாம் வழி பிறந்தது. தலைக்கு 5 ரூபாய் கொடுப்பது சாதாரணமான காரியம் அல்ல. இதை நினைக்கிறபோது, எனக்கு ஒரு பாட்டு நினைவுக்கு வருகிறது. கனம் அமைச்சர்கள் நல்ல வள்ளல்கள் பரம்பரையில் வந்தவர்கள். ஆறு வெள்ளப் பெருக்கெடுத்து ஓடும்போது மக்களுக்குத் தாராளமாக உதவுகிறது. அது கோடை காலத்திலும், மேலே நீரே இல்லாமல் போய் விட்டாலும் நீரைச் சுரந்து ஊற்றின் மூலம் கொடுக்கிறது. அதைப் போல், இந்த அரசாங்கத்தார் மக்களுக்கு எப்போதும் உதவி அளிக்கிறார்கள். அரசாங்கத்திடம் இப்போது பணம் வரண்டு போயிருக்கிறதென்றாலும் கூட,

"ஆற்றுப் பெருக்கற்று அடிசுடும்அந் நாளும் அவ்வாறு
ஊற்றுப்பெருக்கால் உலகு ஊட்டும்—ஏற்றவர்க்கு
நல்ல குடிப் பிறந்தார் நல்கூர்ந்தார் ஆனாலும்
இல்லையென மாட்டார் இசைந்து."

என்பது போல, இந்த அரசாங்கத்தார் தங்களிடம் பண நெருக்கடி இருக்கும் போதும்கூட கஷ்டப்படும் மக்களுக்கு "இல்லை" என்று சொல்லாமல், தாராள மனப்பான்மையுடன் பணம் கொடுத்து உதவுகிறார்கள். இது மெச்சத்தக்க செயல்தான். இந்த 5 ரூபாய் ஊதிய உயர்வைப் பெறப் போகும் உத்தியோகஸ்தர்கள் எல்லோரும் சென்ற ஆண்டிலேயே இந்த "ஊதிய உயர்வை எதிர்பார்த்தார்கள். ஆனால், அப்போது அவர்களுக்கு இது கிடைக்கவில்லை. உடனே, 'இலவு காத்த கிளி போல' ஏமாந்து போய் விட்டோமே" என்று அவர்கள் எண்ணினார்கள். ஆனால், இப்போது அவர்களுக்கு வட்டியும் முதலும்போலக் கிடைக்கின்றது. அதாவது, சென்ற வருட டிசம்பர் மாதத்திலிருந்து இந்த ஊதிய உயர்வு அமலுக்கு வரும் என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால் அவர்களுக்கு 15 ரூபாய் கிடைக்கவிருக்கிறது. மாதா மாதம் 5 ரூபாய் அதிகமாகக் கிடைக்கும். இது சம்பந்தமாக ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். சம்பளம், பஞ்சப்படி என்று ஊதியத்தைப் பிரிக்காமல் படிகளையெல்லாம் சம்பளத்துடன் சேர்த்து விட வேண்டும். சம்பளத்தையும் படிகளையும் ஒன்று செய்துவிட வேண்டும். மத்திய சர்க்காரில் ஒரு சம்பளக் கமிஷன் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ராஜ்ய சர்க்காரிலும் ஒரு சம்பளக் கமிஷன் நியமிக்கப்படும் என்று மேன்மை தங்கிய கவர்னர் அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அந்தக் கமிஷன் எல்லோருடைய சம்பளங்களையும் நன்றாக ஆராய்ந்து, மத்திய சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்களின் சம்பளங்களுக்கும் ராஜ்ய சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்களின் சம்பளங்களுக்கும் இடையே ஏற்றத்தாழ்வு இல்லாமல் ஒருங்குபடுத்தித் தக்க முறையில் ஊதியம் அளிப்பதற்கான ஆலோசனைகள் கூறும் என்று நம்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, கவர்னர் அவர்களுடைய உரையில் பல விஷயங்கள் குறிப்பிடப்படவில்லை. ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் தனித்தனிக் குறிப்பிடுவது சாத்தியமில்லைதான். அவருடைய உரையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள விஷயங்களில், இலை மறை காய் போல பல தொக்கி நிற்கின்றன.

முக்கியமாக மீன் துறைபற்றிச் சிறிது பேச விரும்புகிறேன். மீன் துறை உண்மையிலேயே அரிய சாதனை புரிந்துவருகிறது. அந்தத் துறையைப் போற்றிப் புகழத்தான்வேண்டும். மீனவர் கூட்டுறவுச் சங்கங்களுக்கு நிதி உதவிகளும் கடன் உதவிகளும் அளிக்கப்படுகின்றன. மீனவர்களுக்கு நல்ல படகுகள் தரவும் படகுத்துறைகள் கட்டவும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. மீனவர்களின் குழந்தைகளுக்காகப் பல பள்ளிகளுக்கு வகை செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. இதற்கெல்லாம் காரணகர்த்தராக இருக்கும் கனம் மீன் துறை அமைச்சர் அவர்களை உண்மையிலேயே பாராட்டுகிறேன். மீன் துறை நெறியாளர் அவர்களையும் பிற அலுவலர்களையும் பாராட்டுகிறேன்.

இறுதியாக, சுகாதாரம்பற்றி ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். நம் நாட்டில் சுகாதார வசதிகள் மிகக் குறைவு. ஒரு ஊர் மூன்று மைலுக்குள் இருந்தால், இன்னொரு வைத்தியசாலையை ஏற்படுத்துவதில்லை என்ற நிலையை அரசாங்கத்தார் கைவிட வேண்டும். கிராமங்களில் மக்கள் நோய் வாய்ப்பட்டு அல்லலுறுகிறார்கள். 500 அல்லது 1,000 பேருக்கு ஒன்று வீதமாவது வைத்தியசாலைகளை ஏற்படுத்தினால்தான், மக்கள் எல்லா விதத்திலும் குறைவற்ற செல்வமாகிய நோயற்ற வாழ்வைப் பெற முடியும்.

கனம் முதல் அமைச்சர் தலைமையில் நடக்கும் அமைச்சர் குழுவைப் பற்றி எண்ணும்போது, "இதனை இதனால் இவன்முடிக்கும் என்றாய்ந்து அதனை அவன் கண் விடல்" என்ற குறள் என் நினைவிற்கு வருகிறது. அக்குறளுக்கிணங்க கனம் முதலமைச்சர் அந்த அந்த இலாகாக்களை அதில் அதில் திறமை மிக்க அமைச்சர்களிடம் ஒப்படைத்திருக்கிறார். கனம் முதல் அமைச்சர் தலைமையில் நடக்கும் அமைச்சர் குழுவானது மக்கள் எல்லா வகையிலும் சுபிட்சம் பெறுவதற்கு வழிவகை செய்யும் என்று எதிர்பார்க்கிறேன்.

நவ பாரத ஞாயிறு உதயமாகி ஒளி வீசத் தொடங்கிவிட்டான். அதை நாம் அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறோம். பைந்தமிழ் நாடு பல வளமும் பெற்று வாழ வேண்டும், வாழும் என்று நிச்சயமாகக் கூறிக்கொண்டு மறுமுறையும் நன்றி செலுத்தி அமைகிறேன்.

"வாழிய செந்தமிழ், வாழ்க நற்றமிழர்,
வாழிய பாரத மணித் திருநாடு."

வணக்கம் (Cheers.)

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Mr. Chairman, Sir, I move the following amendment standing in my name :—

"*Add* the following at the end :—

'but regret to note that there is no reference in the Governor's Address to the pressing problems in the State with particular reference to the soaring prices of food and other commodities and the measures to be taken in this regard '."

SRI JOHN ASIRVATHAM : I second the amendment, Sir.

MR. CHAIRMAN : Amendment moved—

"*Add* the following at the end :—

'but regret to note that there is no reference in the Governor's Address to the pressing problems in the State with particular reference to the soaring prices of food and other commodities and the measures to be taken in this regard '."

The motion and the amendment are before the House for discussion.

6th February 1959]

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Mr. Chairman, Sir, I do not know whether to congratulate the Government on all their activities. Certainly, they deserve our thanks for the work they have done in certain fields. But I am afraid I cannot congratulate them as a whole.

The Governor's Address mentions specifically the famine conditions in Ramanathapuram, Tirunelveli and North Arcot districts. I wish Chingleput also were added to that list. (Sri T. Purushotham : Yes.) Recently I visited three districts—North Arcot, Ramanathapuram and Chingleput. I have not visited the other districts recently. Therefore, I cannot say much about them. But you will find very soon the Government faced with the problem of providing drinking water in Ramanathapuram. In Ramanathapuram, opposite to the bungalow wherein I was staying, there is a big tank. But there is not a drop of water in it. The crops have completely failed. We note from newspaper reports that the Collector of North Arcot has recommended remission of Rs. 10 lakhs. I am afraid the remission granted is quite insufficient. I have been told that generally agriculturists pay what is known as a compounded revenue for two harvests together, namely, one and a half times the revenue which they pay for one harvest. Now they are not going to remit the whole thing. They will remit only a part of it. What is the good of remitting a part when the whole crop has failed? It is a matter for serious consideration. As I have pointed out, in some places, especially in a part of North Arcot district there is actual famine. The Government should take steps to provide drinking water for the People as well as the cattle. It is, of course, going to be a big problem. 3-40 p.m.

In the Governor's Address you find it is stated that the crop prospects are good. But the prices of foodgrains remain high. I am unable to reconcile these two things. The crop prospects are very good but the prices remain very high. Every Minister at the Centre and in the States has been saying that these are lean months and that, therefore, prices are very high. They assure us that prices will go down. If you only look at the prices, you will be astonished. There has been bungling from top to bottom. Rice was selling at Rs. 1·06 some twelve months ago. The price rose to Rs. 1.12 a little later. It was stated that these were lean months. Then it rose further to Rs. 1.15 and again you find these were lean months. There was a slight reduction a little later and the price was Rs. 1.14. But two months ago, it rose to Rs. 1·22 and today the price is Rs. 1·21 per Madras measure. I am not quite sure whether it will rise further. Every time the fall is only a fraction but the rise is very high. Prices are going on rising and rising. And you find the Central Minister for Food, Mr. Jain, saying that everything is good and that the prices will fall. The Government here say that they have nothing to do with the food problem and that they have no control. So, there has been bungling from top to bottom. Take the price of dhall. It is Rs. 1·50 per measure now. It was sold at twelve annas and fourteen annas and the price never went beyond Rs. 1–2–0. Take any commodity

which is necessary for an ordinary family. No steps have been taken to pull down the price level. What do you find? People living here do not realise what is going on in the countryside. People are in a desperate mood. People in the lower middle class as well as those who are very poor are now in a desperate mood. In their desperation, they may do anything. They may enter the shops and plunder during day-time. If I remember aright, after the first World War, in the year 1921 or so, many young men—workers from the Choolai Mills, I believe—entered rice shops in broad daylight and plundered. I do not want to mince matters. The problem is an all-India one, it is clearly stated in the Address. That shows our Ministers are absolutely helpless. Then, what is the fun of saying that the crop prospects are good? The price level has not gone down in the last eighteen months. What is its effect on the poor children? They are underfed and under-developed. You look up to these children to man the factories you are starting now. These children are going to be workmen there. Do you realize that when they grow into men and women, they will not be able to put in their best efforts? They will have no capacity. Still you are talking of reducing the prices. There is no point in merely providing them employment. You can do that but the turnover will be a fraction of what you have at the present moment.

Reference is also made to distribution of grains through fair price shops during the lean months. Sir, some time ago, when the fair price shops were being closed, I drew the attention of the Hon. the Minister for Home to that fact and asked whether they would be opened if prices went up again. He said they would be opened if found necessary. They have not yet been opened. Have not prices gone up? When there is famine and when people are faced with the problem of ceiling, what is the fun of saying that we should redouble our efforts for stepping up production? Ceiling is a most important thing. The ruling Party may not like what I am going to say. They have committed themselves to so many theories and ideologies and I am not quite sure whether they will listen to the advice which we give. They have suggested a ceiling at Rs. 3,600 or Rs. 5,000. And these wonderful people think that they can order Lord Varuna to bless us with rain regularly. They think the rivers will always flow, the landlord will always get Rs. 3,600 or Rs. 5,000 and they can put a ceiling at that level. Sir, we have had famines for a number of years consecutively. In North Arcot district, for five years consecutively, there was not a drop of water in the river Palar. Even springs dried up. If anybody knows an iota of agricultural economy, he will certainly not recommend this kind of ceiling. One year, you get something. Next year, there is famine. In the subsequent year, there is famine and his earning in the first year has to be spent over the lean years. Can you get the same income from all lands? It may be all right in the case of a land which is fed by an ever-flowing river. But lands which look up for rain do not bring in anything. I say, this ceiling is bad. I tell you to-day you have brought

6th February 1959] [Sri T. P. Srinivasavaradan]

about economic imbalance in the field of agriculture. There is confusion and the result will be that there is no production. No landlord is interested in this. (Sri A. M. Allapichai : Why?) He knows how much he will get. If the Government will guarantee him an income of Rs. 3,600, then they can put a ceiling. Are they prepared to do it? They are not prepared to grant even remission which is only partial, and not full. You have done something to ensure fixity of tenure and fair rent for the tiller. It is good. Why not you wait for some time? Having given the tiller his share, why do you not allow the arrangement to work for ten more years? You say production has increased. I believe it has decreased. The landlord is not interested in increasing the production. He thinks 'Anyway, we will get only 33-1/3rd or 40 per cent of the produce. Why should we work and produce more when our share is only this?'. Sir, where you have sensible landlords and sensible tenants, the percentage is still 50 : 50, though it is permitted to be 60 : 40. Many of us know that villages are depopulated. One reason is your change in the land policy. The villagers come away to towns if you start a new industry or set up new factories. They know they have to depend upon monsoons and if rains fail, agriculture will not pay. In the case of factories, they know they can get ready wages week after week. Big villages have now become towns. In Madras the population has increased because everybody knows that if he goes to Madras, he can be sure of his income. The villagers have given up tilling and you say production has increased. I am not prepared to accept the statement. You have depleted the villages of the people and that is the reason why production is going down. There is no point in talking about villages in Tanjore which are fed by the Cauvery and the villages fed by the Tambaraparani. There are a number of places which look up for rains and you have to consider whether production can be increased in those places.

Then, Sir, I come to co-operative farming. This is a new 3-50 p.m.
experiment. We have been told that whenever there is a new experiment, it should be confined to a few places and that then we should find out what the results are. Now, the resolution passed by the ruling Party is that it is going to be a widespread one. One important Member of that Party says, 'We will fix the ceiling and whatever remains, we will distribute it to the landless and make them owners.' Another Member says, 'No, no, that is not our intention. The balance will be taken over for co-operative farming and not given to the landless and they made owners.' Who is going to be the owner we do not know, because they are changing or shifting ground. We have waited and waited but how long are we to wait? The point is we do not do anything at all.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I thought the hon. Member did not want anything to be done . . .

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : I am not saying that anything should not be done. But the Government should not have this experiment on a wide scale.

[Sri T. P. Srinivasavaradan] [6th February 1959

Take, for example, a doctor who has earned Rs. 1 lakh. He goes to a village and purchases lands with his hard-earned money, thinking that he would get something in return and that there would be no ceiling. Now, if we fix a ceiling, what will happen to him? (An hon. Member: Compensation.) What compensation will he get? He will get only a small amount. The Government have already fixed the ratio of 60 : 40 in regard to the share of the produce. But so far as the urban income is concerned, there is no definite answer and there is only an implied evasive answer.

Then, I come to difficulties in respect of administrative personnel. There is a lot of inefficiency in the administrative personnel. In the case of clerks, that is due entirely to frustration. To some extent, it is due to the standard of recruitment prescribed by the Government. The standard of recruitment has gone down. There is no doubt about it. They are very sincere people but there is this frustration due to the high cost of living and the inadequate emoluments they receive. I am coming to the interim relief of Rs. 5 which is a negligible sum. The cost of living has risen by Rs. 10 or Rs. 15. If this enhanced dearness allowance meets the cost of living, then it is all right but it is not the case. There is this vicious circle. The moment the Governor has announced that the Government are going to give Rs. 5 as interim relief, the prices of foodstuffs have risen. Even the rent has risen. In this connection, I must bring to the notice of the Government that they have been partial towards industrial labour but not towards their own servants. Whenever the cost of living increases, the Government ask the industrial employers to increase the dearness allowance. They compel them to increase it by saying that the cost of living has increased by ten points. But what have they done in the case of their own servants? They have one yardstick for industrial employees and another for their own servants. So, the frustration of the Government servants is legitimate. There is also difference in the scales of pay. They are getting a lower scale but the Central Government servants are getting a higher scale. One of my hon. Friends at Coimbatore told me that as soon as the bonus was given to the workers, the price of cloth in the shop had risen suddenly from Rs. 1–8–0 to Rs. 2. The rise in the price is maintained for a number of months and it does not come down. So, there is this economic inequilibrium created by the Government.

Sri A. M. ALLAPICHAI : Is that created by the Government or by the merchants?

Sri T. P. SRINIVASAVARADAN : It is created by the Government and not by the merchants.

What about the poor agriculturists? They cannot afford to pay such a heavy price. They suffer like anything.

Sir, then I come to the subject which is dealt with by the Hon. the Minister for Electricity. It has been pointed out to him that the surcharge levied on the consumption of electricity during the

war-time still continues and that it must be discontinued. I would certainly request him to consider it in view of the fact that hereafter there will be no cut in the supply of electricity.

THE HON. SRI V. RAMAIAH : Still we would not have self-sufficiency.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Then he should consider at least a partial cut in the surcharge.

Then, I come to the policy of the Government with regard to elementary schools. Very recently they issued a Government Order outlining the policy. It is the correct policy. If the elementary schools collect fees from the boys, the Government would not pay anything and if they do not collect them, the Government would pay. It is also a correct policy to give free education up to the Fifth Standard. Unfortunately, what happens? I shall give an example. Suppose an institution collects Rs. 1,000. Teachers get the minimum salaries given by the Government. In the case of the higher grade teacher, it is Rs. 35 and it is Rs. 45 in the case of the secondary grade teacher. But the management gives an increase of Rs. 12 in the case of the higher grade teacher and Rs. 20 in the case of the secondary grade teacher. If they want to pay higher salaries to their teachers which they are getting now, they would unfortunately have to raise the fees to Rs. 5 or Rs. 6. But the parents would not be willing to pay more. Whatever the Government might do, they should see that no teacher is sent out and that there is no cut in his present salary. Let them open Corporation or Municipal or Board schools and let all the teachers be absorbed.

Then, we find that there is too heavy work for the present Director of Public Instruction. I would humbly suggest that there should be a Director for Elementary Education, another Director for Secondary Education and yet another Director for University Education. My hon. Friend Sri Purushotham also referred to it last time and I am now harping upon it. It is absolutely essential that there should be a Director for University Education. The number of schools is growing. The number of colleges is growing and it is not possible for one Director to attend to all these items of work. Another point is that there should be decentralization in the Education Department. Even for putting up a building costing Rs. 3,000 or Rs. 4,000, we have to go to the Divisional Inspector and get his sanction. Certain powers should be delegated to the District Educational Officers and certain other powers to the Divisional Inspectors. Then only things will move very quickly.

Sir, I am really glad that the Government are appointing a Pay Commission and I hope that that Commission will give a hearing to what the recognized associations of public servants including the employees of local bodies and school teachers have got to say. The main term of reference should be that disparities in scales of pay should go and that there should be uniform scales of allowance.

[Sri T. P. Srinivasavaradan] [6th February 1959

There should not be one scale for the Secretariat and another for
4 p.m. the Board Office. Otherwise, there will be discontent and dissatisfaction among the various employees.

I have nothing more to say except that in the matter of food, the Government have bungled and bungled. The poor people are in a desperate mood. The middle class people are suffering. Even teachers getting Rs. 100 and Rs. 120 (secondary grade teachers) are not able to make both ends meet. They go even without a meal. They take only kanji once and that is because they are not able to take an additional meal. That is the present position. Your five rupees is nothing to them; it may cost you one crore, taking into account all the Non-Gazetted Officers. But so far as the teachers are concerned, I know it comes to Rs. 60 lakhs. There are a lakh of elementary school teachers and at Rs. 5 a month, it comes to Rs. 5 lakhs and for a year it is Rs. 60 lakhs. But what is the good? You have not tried to measure their difficulties in terms of prices of foodgrains. By the time you give this, the food prices have increased. What does this allowance mean now? Please concentrate your attention on solving this food problem and if you do that, the other problems would solve by themselves. The other problems can remain till you solve the food problem. That is my humble opinion.

* DR. T. V. SIVANANDAM: Mr. Chairman, Sir, I would like to associate myself with my hon. Colleague in thanking the Governor for the Address delivered to us on the 4th February 1959. Just now my hon. Friend was strongly criticising about the high prices of foodgrains. It has been very clearly noted that food production has increased. Though food production has increased, still the prices are soaring high. Only recently/only yesterday I heard—that the prices of foodgrains in the mofussil were of late coming down. That being the case, it is a surprise to me to hear that the food prices are going up in the City. Therefore, we must find out why, in spite of the increase in the production of foodgrains, the price is going up. There are several reasons for it. One is that there is export of foodgrains to the neighbouring States, deficit States from other districts. The Government should see that this kind of export is stopped. Because more and more foodgrains are being moved to deficit areas, the merchants here begin to do profit-making business and more people suffer on account of shortage of foodgrains. If these foodgrains which are going to deficit areas are kept within our State, then the prices of foodgrains will go down. Secondly, there is hoarding of foodgrains by the millers and other very rich people. Government have come down to say that nobody should hoard foodgrains exceeding 15 maunds. That is a good step to stop hoarding. With the stoppage of hoarding, naturally foodgrains will become available in the open market, and consequently prices will come down. Thirdly, there is over-population and over-population means more food is required. Over-population is due to two factors. One factor is the increase in human specie and the other factor is the influx of people from the neighbouring States. So far as the human specie is concerned,

6th February 1959] [Dr. T. V. Sivanandam]

the Government are taking steps for family limitation. We know it perfectly well and people are showing interest in those schemes. With regard to influx of people from other States into our State, it has a direct effect on the rise in the prices of foodgrains and that has to be stopped. I think these are things which we have to tackle. Unless we tackle these things, I do not think the prices of foodgrains will come down considerably. Or, in the alternative, taking into consideration the influx of people from neighbouring States and also the increase in human specie, the production of foodgrains by agriculturists should be trebled or increased four times or five times if necessary.

In this connection, I must say that the agriculturists are very poor people, with small land holdings. Therefore, we have got to help the agriculturists to see that their production increases. For that, we have got to give loans to poor and middle-class agriculturists through co-operative banks, as liberally as possible. Not only that. The most important thing to increase food production is supplying of scientific fertilisers. We can see that it is very difficult to get scientific fertilisers, because even the private sector has been allowed to do that trade. If the supply of fertilisers is made only to co-operative institutions and if the co-operative institutions supply the scientific fertilisers to the agriculturists at a time when they really need them, it will be helpful. But now it so happens that the agriculturists are not able to get these fertilisers at the proper time. This will have to be rectified. Another thing is that these agriculturists should be helped in marketing their produce and it should be done properly. If we do all these things, then comes another thing which is not in our power to regulate and that is Nature. Nature is not kind always. Of course, if Nature fails, there will not be any production even though we may be liberal in giving financial aid to the agriculturists. But while granting loans, it should be seen that no loss is incurred. Government must also come forward to subsidise the financing banks if the bank incurs loss in financing agricultural production.

It has also been decided by the State to take over wholesale trade in foodgrains. I have got my own doubts—I may be wrong and I speak subject to correction—whether this kind of trading by Government will be successful. Government will be all right for administrative purposes, or for formulating laws or rules or policies. But trading is different and only business people have a knack for it. If Government should take up this trade, I have got my own doubts whether they will be successful in entering into this matter. But the thing is they are going to get foodgrains from the merchants and the millers and they are going to sell them through co-operative institutions. It is a welcome idea. Anyhow, the Government have got to be very careful in taking up this kind of trade.

All efforts should be made to step up food production through co-operative institutions. In order to solve the socio-economic problem of our country and to establish a socialistic pattern of society,

[Dr. T. V. Sivanandam] [6th February 1959

it is necessary to have a ceiling on the land holdings also. Unless ceiling on land holdings is fixed, I do not think we will achieve our objectives. I do not know why fixation of a ceiling on lands is unnecessarily delayed. Of course, some people are against it. If they study the history of the country, they will realise that we have liquidated the States; we have liquidated zamindaris and jagirdaris. The natural corollary of it is that we should have a ceiling on land holdings also. Of course, there are people who say that it should not be confined to rural areas only and that it should apply to urban earnings also. Definitely, it will come to urban areas also. Therefore, in bringing in legislation fixing a ceiling on land holdings, Government must come forward to find out what is an economic holding. Only after that, we can say what we are going to do with the surplus lands that may be available. I hear that in Russia, China and other places, they have taken up co-operative farming on the surplus lands. Here also we are going to have co-operative farming. But the difference is this. In the other countries, they have vast stretches of land where co-operative farming is done. But in our country when we put a ceiling on land holdings, the surplus lands that we will get will be on several
4-10 p.m. scattered spots. I do not know how the Government are going to do co-operative farming in those small areas. They must find out also the economic holding which is essential for co-operative farming. There are already several co-operative farms existing in our State and we do not know whether the Government are aware in what way they are running, whether they are successful and whether they are able to produce more foodgrains on account of such co-operative farming. There are three main methods by which co-operative farming can be done. The Government must come forward to say whether they are going to take up service farming, collective farming or joint farming. All the three categories have got different meanings and different methods of approach. Hence, the Government must come forward to say what they are going to do if the lands are situated in several scattered parts and areas. In one area there may be about 10 acres, in another area about 100 acres and in yet another area about 50 acres. The Government must come forward to say what kind of economic unit they will be having to start this co-operative farming. In the case of co-operative farming, they have got to see that food production is increased. If we really want to make this revolutionary reform in the stepping up of food production, this kind of land ceiling is essential. The Government must first of all find out what is the economic unit that is necessary for this purpose. When we fix a ceiling upon land holdings, we must put a question whether it is fair and whether what we are doing is correct. It is correct because now the majority of the lands are in the hands of a few people and they must be taken away from them and some of the lands given for co-operative farming. The increased food production due to co-operative farming must be utilised for the sake of the country at large. When we want to do such a thing which will be beneficial to the majority of the community, this kind of land ceiling is necessary. When the land ceiling is fixed and when

6th February 1959] [Dr. T. V. Sivanandam]

food production increases, naturally the people in the country will also be benefited by it and a certain amount of peace will prevail among the people on account of the land ceiling.

It is gratifying to note that the Madras and the Kerala Governments have come to mutually beneficial agreement in the sharing of the waters of the west-flowing rivers. In this respect, as one coming from the Coimbatore district, I must pay my respects and thanks to the Hon. the Chief Minister of this State as well as the Chief Minister of the Kerala State for arriving at an amicable settlement. I must also make special mention about the Hon. the Finance Minister who undauntedly fought for this at State level, Central level and Zonal Council level and now they have come to an amicable conclusion. In doing so, I request the Government that when the Parambikulam Project begins to function, it must be designed in such a way that most of the lands or at least the maximum acreage of lands in the taluks of Pollachi, Udumalpet, Palladam and Dharapuram would be given advantage by this project to increase food production. In this connection, I would like to renew my repeated request to the Government. At Coimbatore we have got what is called the Siruvani Dam which most of the people know perfectly well and which is famous for its drinking water. Since the Siruvani Dam is situated within the border of the Kerala State, our State has not yet taken up the question of improving the water-supply in the Siruvani river. The present Siruvani Dam was constructed about two decades before and it is expected to supply water only for 50,000 people and there is a storage tank which will fill up for only one month's consumption. Now the population of the Coimbatore City has increased by two lakhs with a floating population of one lakh on account of the industries that are in Coimbatore. The present quantity of water will be sufficient and it does not mean that we want more water. What we want is a storage water tank to store water that is coming so that the water may be utilised in the hot months by the three lakhs of people who are at present inhabiting the Coimbatore City. The water is used for drinking purposes only. Hence, I request the Madras Government to take a sympathetic view and have a talk with the Kerala Government to see that another storage reservoir is constructed in the Siruvani Dam to increase the available drinking water that comes to Coimbatore. The Government must take a sympathetic attitude and see that a fresh reservoir is constructed. I think the expenditure comes to about one crore of rupees. I would like to inform you that already the Government have constructed a low level reservoir at Coimbatore. With the water that is at present stored if we begin to work the low level reservoir as well as the other reservoir, I think the water will not last even for six months. If that were the case, there will be acute shortage of water in the Coimbatore City and three lakhs of people will suffer a lot. I, therefore, request the Government to take up the matter as quickly as possible and see that this problem is solved. It will be the greatest boon not only to Coimbatore City but to the whole country also.

[Dr. T. V. Sivanandam] [6th February 1959

It is gratifying to note that the Periyar Project has come up. Our power position has improved and there would not be any cut in electricity. We are going ahead with the electrification of about 1,200 villages this year.

The educational policy of the Government has undergone several changes, several transformations, malformations and metamorphoses. I hope the present educational policy will stand for a longer time and it will never be dissatisfying either to the parent or to the teacher or to the taught. I hope the policy will be such as will be beneficial to most of the people concerned and most of the people will welcome the present educational policy. The revolutionary step of supplying midday meal is, of course, a welcome one. But I fear the present enthusiasm and initiative in the local people may not last long. Hence, the Education Department must now itself open their eyes to see that they get several endowments for the perpetuation of providing midday meals for the poor children in the elementary schools. In case they do not get any endowment, I do not think this scheme will last for long. Even now I hear—I do not know whether it is a fact—that in some
4-20 p.m. places where the scheme of provision of midday meal to children was started, it is slowly declining. Therefore, this is the time for the Education Department, if they want to perpetuate or continue this good revolutionary scheme, to see that they get more endowments from the people.

There is also the school improvement scheme, supplying of adequate accommodation, equipment and other facilities necessary for the proper functioning of the schools. This is also a welcome one, but it must continue for long. In the case of midday meal scheme for poor children, somehow I feel that we are creating a sort of complex in the students in elementary schools. Boys and girls going to elementary schools are very young in age. If those boys and girls get an impression at that young age, at the time of their schooling, at the time of elementary education, that impression will last long and will remain in them for several years to come. Already there are people who think that there are two classes among the students, namely, students belonging to very rich families and students belonging to very poor families. This kind of gap will be increased by the midday meal scheme. Hence, I am of opinion that we should not create in the young children this kind of impression of two categories of students. One set of children will be having a sort of inferiority complex in them that they are sent to schools for food while the other set of people are going to their houses to take food. To remedy this state of affairs I would like to suggest that the school may arrange to supply the same kind of food to all the children and that in the case of rich children, the school may get money from their parents. I do not think the parents will object to this. If this kind of attitude is developed in the children at the school-going age, I think a sort of friendship and union will prevail among them even at the elementary school age. Otherwise, even at that age the gap between the rich and the poor will become more and more. Hence, the

6th February 1959] [Dr. T. V. Sivanandam]

Education Department must, instead of making that gap bigger, make them united and think that they are the people who are going to be the future citizens of our country. Such differentiation should not arise even at the elementary school stage.

It is gratifying to note that the Government have taken a positive step in instituting a Commission to go into the grievances of the Non-Gazetted Officers. It is a long-pending problem. Some sort of interim relief has been given. Though we are glad that some sort of relief is given to the Non-Gazetted Officers, they are not at all satisfied with it. Only in yesterday's paper I read a resolution passed by some Non-Gazetted Officers' Union that they were not satisfied with the interim relief of Rs. 5 that the Government had come forward to give. I request the Government to give instructions to the Commission that their recommendation must be such that the Non-Gazetted Officers need not have to complain again. I think that they are going to take into consideration the financial position of the State, the recommendations of the Central Pay Commission and the representations that may be received from the general public and from recognized associations of employees. After considering all these things, when they make their recommendation, it must be such that the Non-Gazetted Officers will be completely satisfied. It is in that light that they must deal with the question and make their recommendations so that the Non-Gazetted Officers may have no more grievances.

Sir, I fear that even the Gazetted Officers have their own grievances. (An hon. Member: Village officers also.) What I mean by 'grievances of Gazetted Officers' is this. There are several departments of Government. People in one department who do the identical work as those in another department seem to be getting more pay than those in the other department. Probably, after the grievances of the Non-Gazetted Officers are redressed, the Gazetted Officers may spring up with their grievances. Their second grievance, I hear, is that their promotion is very much delayed. Their promotion is delayed because of the re-employment of retired people in the same posts. It is a fact that this re-employment of retired officers goes on in some departments as a matter of routine. Re-employment of retired Gazetted Officers may be made in some other post. If re-employment is made in the same post, naturally people who are working sincerely in the same department will be hurt and they will feel that their promotion is much delayed. They will not then have any incentive to work. Such being the case, I request the Government to see that the senior officers train their juniors properly. They know when they will retire. One year before their retirement, they must have their juniors trained properly for their next job. If that is done, I do not think there will be any necessity for the re-employment of retired officers in the same post.

The next thing is about my own profession, the profession of doctors. We are saying that there is dearth of doctors. There are primary centres. Our Ministers and other responsible people

[Dr. T. V. Sivanandam] [6th February 1959

came and opened the centres and we are sorry to see that even the centres that have been opened are closed for years together. We have got to take positive steps in this matter and see why doctors are not available. Is it for want of medical personnel or is it because the doctors do not get proper emoluments? There is no use of simply opening primary centres. We see that medical facilities are afforded to people in every Block area. We must have conscience to see whether these schemes are working properly. I request the Government to solve this problem and see that doctors are made available in all the primary centres and other hospitals as early as possible either by increasing their emoluments or by increasing the number of doctors who are coming out of the colleges and for this more medical colleges are essential. There is no use of having medical colleges only. The teachers must be properly trained people. We must train proper teachers either in our own State or by sending them abroad. Unless they keep abreast with the recent advances in medicine, their instruction will be of no use. I request the Government to see that more medical colleges are established and that more medical men are trained in them to man our hospitals.

Thank you, Sir.

(Deputy Chairman in the Chair.)

*SRI K. T. KOSALRAM : தலைவர் அவர்களே, இந்த அரசாங்கத்தின் கொள்கைகளைப்பற்றிக் கவர்னர் அவர்கள் தன்னுடைய உரையில் ஓரளவு தெளிவுபடுத்தியிருக்கிறார்கள். கொள்கைகளைத் தெளிவுபடுத்தும் போது, அந்தக் கொள்கைகளினால் பாதிக்கப்படுகின்றவர்கள் நிச்சயமாக அந்தக் கொள்கைகளைக் கண்டிக்கத்தான் செய்வார்கள். அதற்காக நாம் பரிதாபப்படத்தான் வேண்டியிருக்கிறது. அதற்காகக் கோபப்படுவதில் பிரயோஜனமில்லை. நண்பர் ஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாசவரதன் அவர்கள் நிலத்திற்கு உச்சவரம்பு கட்டுவதைக் கடுமையாகத் தீவிரமாக எதிர்த்தார்கள். இது போன்று பல நண்பர்களும் எதிர்க்கின்றார்கள். ஆனால் யார் மீதும் அரசாங்கத்திற்கோ அல்லது காங்கிரசுக்கோ கோபம் கிடையாது என்பதை நண்பர்கள் உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும். அவர் சொல்லுகின்ற வாதம் உணவு உற்பத்தி இதனால் பாதிக்கப்பட்டுவிடக் கூடாது என்பதுதான். உணவு உற்பத்தியை அதிகரிப்பதற்காகத் தான் இவ்வளவு கொள்கைகளையும் அரசாங்கம் பிரகடனம் செய்கின்றது என்பதை உணர்ந்தால், இம்மாதிரிப் பேசியிருக்கமாட்டார்கள். அவர் சொல்லுகின்றார் : இந்த 60 : 40 வாரச் சட்டம் வந்ததினால் உணவு உற்பத்தி குறைந்து விட்டது என்று. நான் சொல்லுகின்றேன் : அவர்கள் சொல்லுகின்ற வாதம் சரியல்ல என்று. சில இடங்களில் 50–50 வீதம் எடுத்துக்கொள்கிறார்கள் என்று அவர்களே கூறினார்கள். இவ்விதம் சில இடங்களில் தப்பு நடக்கிறது என்பதை அவர்களே ஒத்துக்கொண்டார்கள். இவ்விதம் நிலம் அதிகமாக வைத்திருக்கின்ற ஒரு சிலருக்காக வேண்டி இந்தச் சபையில் அவர்கள் பேசுகின்றார்கள். அதே சமயத்தில் நிலமில்லாது தினமும் உழுதுகொண்டிருக்கின்ற கோடிக்கணக்கானவர்களின் சார்பாகப் பேசுவதற்குத்தான் இந்தச் சபையில் காங்கிரஸ் கட்சி இருக்கின்றது. காங்கிரஸ் அவர்களுக்காகத்தான் பாடுபடுகிறது. அதே அடிப்படையில் தான் காங்கிரஸ் கட்சியின் சார்பில் நடந்துகொண்டிருக்கும் இந்த அரசாங்கமும் பாடுபடுகிறது. அதைத்தான் பிரதிபலிக்கிறது கவர்னர் அவர்களுடைய உரையும். காங்கிரஸ் கட்சியில் யார் இருந்தாலும் சிலருக்கு self-interest இருக்கத்தான் செய்யும். அவ்விதமில்லை என்று நான் சொல்லத் தயாராக இல்லை. இந்த நாட்டின் பிரதம மந்திரி இதைப் பற்றிக் கூறியிருப்பதை நாம் கவனிக்கவேண்டும். "ராஜ்ய அரசாங்கங்

6th February 1959] [Sri K. T. Kosalram]

களின் மந்திரிகளைக் கூட நம்ப முடியாது. ஒரு குறிப்பிட்ட கால அளவில் இந்தக் கொள்கைகளை நடத்தித் தான் தீரவேண்டும்" என்று சொல்லி யிருக்கின்றார்கள். இதில் இருக்கின்ற உண்மையை நாம் கவனிக்க வேண்டும். இங்கு ஒரு வாசகம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.—

'It is the intention of the Government to bring in early legislation imposing a ceiling on land holdings but some preparatory work has to precede that measure if its implementation should not affect production.'

இந்த வார்த்தை பேசியிருப்பது பயமாக இருக்கிறது. உண்மையில் பயப்ப வேண்டிய அவசியமில்லை. இந்த வார்த்தையை இவர்கள்—இண்டர்பிரேடேஷன்—என்று சொல்வார்களோ, அதாவது ஒரு வார்த்தைக்கு அர்த்தம் கொடுப்பதிலே—சரியாக எடுத்துக்கொள்ளாமல், நிலத்திற்கு உச்ச வரம்பு கட்டுவதால், இந்த நிலத்தை இம்மாதிரி எடுத்துக்கொள்வ தால், உணவு உற்பத்தி கெட்டுவிடும் என்ற வாதத்தைக் கொடுத்து இதைத் தடுத்து விட உபயோகப்படுத்தலாம். ஆகவேதான், ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டுமென்று சொல்ல விரும்புகிறேன். ஆனால், நில உச்ச வரம்பு கட்டுவதையோ, சோஷலிஸ சமுதாயம் அமைவதையோ ஒரு சிலர் பத்திரிகைகளில் எழுதினாலும், சட்ட சபையில் அதை எதிர்த்து ஒரு சிலர் பேசினாலும், அல்லது 20 அல்லது 30 பேர்கள் அறைகளில் கூடிப் பேசிவிட்டா லும், நிறுத்திவிட முடியாது. இந்தக் கொள்கைகள் நிறைவேற்றப்பட்டுத் தான் தீரும். 4-30 p.m.

அடுத்தபடியாக, பரம்பிக்குளத் திட்டத்தைக் கொண்டுவந்ததைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டு, நண்பர் டாக்டர் சிவானந்தம் சொன்னபடி, நண்பர் கனம் ஸ்ரீ சுப்பிரமணியம் அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்ததில் நானும் கலந்து கொள்கிறேன். இதனுடைய பலன் கோயம்புத்தூருக்கானாலும் கூட, இது இந்தத் தேசத்திற்கே ஒரு நல்ல திட்டம். தமிழ் நாட்டுக்கு மட்டுமல்ல, இந்தத் தேசம் பூராவுக்குமே இது ஒரு நல்ல திட்டம். கோயம்புத்தூருக்குக் குறிப்பாக இது உபயோகப்படும். அரசாங்கம் செய்தது ஒரு தவறு; கனம் ஸ்ரீ வெங்கட்ராமன் அவர்கள் இப்போது இங்கே சபைத் தலைவராக உட்கார்ந்திருக்கிறார்; முன்பு அவர் டில்லியில் இருந்தார்; ஆகவே அவர் இதை ஞாபகப்படுத்திக்கொள்வார் என்று நினைக்கிறேன். ரீ-ஆர்கனைஸேஷனுக்காக ஒரு கமிட்டியை அமைத்தார்கள். ஸ்ரீமான் பணிக்கர் அவர்கள் தலைமையில் அமைக்கப்பட்டது அந்தக் கமிட்டி. அந்தக் கமிட்டி அதையெல்லாம் நன்கு பரிசீலித்து ஒரு யாதாஸ்தைச் சமர்ப்பித்தது. அந்த யாதாஸ்தில் செங்கோட்டை தாலூக்கா முழுமையையும் சென்னை ராஜ்யத்திற்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்று கண்டிருந்தது. அதன் பிறகு ஒரு மசோதா கொண்டுவரப்பட்டது. அந்த மசோதாவிலும் அப்படியே கண்டிருந்தது. அந்த மசோதா பாராளுமன்றத்தில் விவாதிக்கப்பட்டது. அந்த நேரத்தில் யார் அந்தக் குற்றத்தைச் செய்தவர் என்று இந்த அரசாங்கம் பரிசீலிக்க வேண்டும். இன்றில்லாவிட்டால் ஒரு நாள் அவர்கள் குற்றக் கூண்டில் ஏற்றப்படுவார்கள் என்பதை நண்பர் கனம் ஸ்ரீ வெங்கட்ராமன் அவர்கள் இந்த அரசாங்க முதல் அமைச்சருக்குச் சொல்ல வேண்டும். அவர் யாராக இருந்தாலும் பரவாயில்லை. இன்றைய தினம் பரம்பிக்குளத் திட்டத்தைப்பற்றி நாம் சந்தோஷப்படுகிறோம். அந்தத் திட்டத்தை வரவேற்கிறோம். கடினு நதிக்குப் பக்கத்தில் ஒரு சிறு ஸ்கீம் போட்டு, இரண்டு கோடி ரூபாயில் ஒரு திட்டத்தை (புனலாறுத் திட்டம்) அனுமதிக்கப் போகிறேன் என்று வொர்க்ஸ் மினிஸ்டர் சொன்னார். அதன் பக்கத்தில் இருக்கிறது புனலாறு. இது ரீ-ஆர்கனைஸேஷன் ஸ்கீம்படி நம் சென்னை ராஜ்யத்திற்கு வரவேண்டியது, வந்திருக்கும், நமக்கென்றாகிவிட்டிருக்கும். அந்தப் புனலாறிலிருந்து தண்ணீரை எடுத்து $1\frac{1}{2}$ லட்சம் ஏக்கரைப் பாசனத்திற்குக் கொண்டுவரலாம் என்று நான் சொல்லவில்லை. உங்கள் கோவியன் என்ற என்ஜினியரே சொன்னார். இப்படி $1\frac{1}{2}$ லட்சம் ஏக்கருக்குத் தண்ணீர் கொடுக்கும் இடத்தை அரசாங்கம் கோட்டை விட்டுவிட்டது. கோயம்புத்தூரிலே ஒரு

[Sri K. T. Kosalram] [6th February 1959

சிறு கிராமம், ஒரு சிறு இடம் அவர்களுக்கு வேண்டுமென்று அங்கே அதிகாரிகள் செய்த தவறினலோ, யார் செய்த தவறினலோ, எதோ ஒரு இடத்திற்குப் பரிவர்த்தனையாக அதை விட்டிருக்கிறோம். அந்த இடத்தின் வழியாக நானும், அமைச்சர் கனம் ஸ்ரீ பக்தவத்ஸலம் அவர்களும் சென்றோம். அவரை அந்தக் காட்டின் வழியாக அழைத்துச் சென்றேன். நல்ல "வர்ஜின் பாரஸ்ட்", மனிதன் உட்புக முடியாத இடம். அங்கே ஏராளமான நதிகள். முக்கியமான நதிகளான அச்சன்கோயில் நதி, புனல் ஆறு போன்ற நதிகளையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டே சென்றோம். அரசாங்கம் கோட்டை விட்ட இடத்தைப் பாருங்கள், சென்னை ராஜ்யம் கோட்டை விட்ட இடத்தைப் பாருங்கள் என்று சொல்லிச் சென்றேன். அந்த இடம் இருந்திருந்தால் எத்தனையோ நதிகள் இருக்கின்றன, எத்தனையோ திட்டங்களைப் போட்டு நிறைவேற்றலாம். எத்தனையோ எக்கர் பலனடைந்திருக்கும். எப்படியோ தவறு செய்திருக்கிறார்கள். யார் தவறு செய்தார்கள் என்பதை கலெக்டராக இருந்தாலும் சரி, அமைச்சராக இருந்தாலும் சரி, அரசாங்கக் காரியதரிசியாக இருந்தாலும் சரி, கண்டுபிடித்தாக வேண்டும். இன்றும் அதைத் திருத்திக்கொள்ள சந்தர்ப்பம் இருக்கிறது என்பதற்காகத்தான் நான் இதைச் சொன்னேன். நண்பர் கனம் ஸ்ரீ வெங்கட்ராமன் அப்போது பாராளுமன்ற அங்கத்தினராக இருந்தார். தவறுதலாக ரிப்போர்ட் செய்துவிட்டார்கள் அதிகாரிகள். அச்சன்புதூர் மலையில் கோடு போடவேண்டியதற்குப் பதிலாக அச்சன்புதூர் கிராமத்தில் கோடு போட்டுவிட்டார்கள். சட்டப்படி அச்சன்புதூர் கிராமம் நமக்கு வரவேண்டும். அதனுள் புனலாறு வந்துவிடுகின்றது. இதைக் கட்டாயம் புனராலோசனை செய்யவேண்டும் என்று இந்த ராஜ்ய முதலமைச்சர் எழுதினர். அதைக் கொண்டு பாராளுமன்றத்தில் பேசப்பட்டது. நாங்கள் டில்லிக்குப் போனேம். அங்கு பிரதமரைப் பார்த்தோம், உள்நாட்டு அமைச்சர் பண்டிட் பந்த் அவர்களைப் பார்த்தோம். அவர்கள், 'நீங்கள் எங்கள் காரியதரிசியை "கன்வின்ஸ்" பண்ணுங்கள், அல்லது எங்கள் காரியதரிசி உங்களை "கன்வின்ஸ்" செய்வார்' என்று சொன்னர்கள். அவர்களோடு மூன்று நாட்கள் விவாதம் நடத்தினேம். கடைசியாக, மக்கள் சபையில் அந்த மசோதா "பாஸ்" ஆகிவிட்டது. ராஜ்ய சபைக்குச் சென்று விட்டது. ராஜ்ய சபையிலே டாக்டர் சுப்பராயன் ஒரு அமெண்ட்மெண்டுக் கொடுத்தார். கொடுத்த பிறகு, பாராளுமன்றத்தில் "பாஸ்" செய்துவிட்டாலும் பரவாயில்லை. இதற்குத் திருத்தம் அவசியமில்லை. ஒரு நோட்டிபிகேஷன் மூலமாக இதைத் திருத்திக்கொள்ள முடியும். இந்த இடத்தை சென்னை ராஜ்யத்திற்குக் கொடுப்பதைப்பற்றிப் புனராலோசனை செய்கிறேன் என்று உள்நாட்டு அமைச்சர் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறர். அதிலிருந்து இன்று வரை எத்தனை நாட்கள் ஆகியிருக்கின்றன ? இந்த அரசாங்கம் இதைப்பற்றி எழுதியதா என்று கேட்கிறேன். இதைப்பற்றி டாக்டர் சுப்பராயன் இந்த அரசாங்கத்திற்கு இரண்டு கடிதங்கள் எழுதியிருக்கிறர். 'நீங்கள் ஒரு கடிதம் எழுதுங்கள்' என்று எழுதியிருக்கிறர். இந்த அரசாங்கம் எழுதியிருக்கிறதா என்று சபை முதல்வர் நமக்குச் சொல்ல வேண்டும். இது ஒரு சிறிய காரியம் அல்ல, ஒரு பெரிய காரியம், முக்கியமான காரியம். இந்தத் திட்டத்தால் 1½ லட்சம் எக்கர்கள் பலன் அடையும். இது கிடைத்திருந்தால், தென் ஜில்லாக்களில், மூன்று ஜில்லாக்களிலுள்ளவர்கள் பெருமைப்படுவார்கள், சந்தோஷப்படுவார்கள். எதோ சொன்னர்கள், நாம் சமாதானம் பேசி வாங்கி விட்டோம் என்று சந்தோஷப்படுவார்கள். நாம் நம் தண்ணீரைத் தான் வாங்கினேம். இது கேரளத் தண்ணீரே அல்ல. நமது ஒரு ஆற்றைக் கொடுத்து விட்டு இடத்தை வாங்கியிருக்கிறோம். சோலையாறு தண்ணீரை நாம் கொடுத்து விட்டு அணை கட்டக்கூடிய இடத்தை வாங்கியிருக்கிறோம். இது கூட இல்லாமல் இந்தப் புனலாற்றுத் தண்ணீரைக் கொண்டு, நம் தண்ணீரைக் கொண்டு 1½ லட்சம் எக்கருக்குக் கொடுத்திருக்க முடியும். விலைவாசி ஏற்றம் முதலியவைகளைத் தடுத்திருக்க முடியும்.

மற்றென்று, பரம்பிக்குளத் திட்டம் 15 கோடி ரூபாய் திட்டம்—20 கோடி ஆகலாம். இந்தத் திட்டத்தை 'சீப் என்ஜினியர்' மூலமாகத் தான் அரசாங்கத்தார் நிறைவேற்றுவார்கள் ; அப்படித்தான் நிறை

வேற்ற முடியும். 10 கோடிக்கு அதிகமான—7 கோடியாக இருக்கலாம்—செலவில் நிறைவேற்றுவதாக இருந்தால் இந்த ராஜ்யத்தில் உள்ள 'சீப் என்ஜினியர்'களாக இருந்தவர்கள், இந்தத் தேசத்திலேயே மிக அறிவாளிகள், இந்தத் தேசத்திலுள்ள அத்தனை பேர்களும், மந்திரிகளும் கூட அவர்களைப்பற்றிப் புகழ்கின்றார்கள், "சீப் என்ஜினீயர்கள்" ரிடையரானவுடன் அவர்களுடைய ஸர்வீஸ் இப்போதும் உபயோகப்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது, பல இடங்களில் உபயோகப்படுத்தப்பட்டு வருகின்றார்கள். இம்மாதிரி ரிடையரான என்ஜினியர்கள் கொண்ட ஒரு கமிட்டியைப் போட்டு அரசாங்க 'சீப் என்ஜினியர், அந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்றவேண்டுமென்று போட்டால் மிக நன்றாக இருக்கும். ஊதாரித்தனம் இருக்காது. அதோடு இன்னும் சில புகார்கள் வருகின்றன. அரசாங்கத்திற்கு வேண்டியவர்களுடைய இடத்திற்கு, வேண்டியவர்களுடைய ஊருக்கு, தண்ணீர் கொண்டுபோய் விட்டார்கள் என்ற புகார் எல்லாம் வராமல் தடுக்க முடியும். அப்படித் தண்ணீர் கொண்டுபோனது எனக்குத் தெரியும். இல்லை என்று மறுக்க முடியாது. மணிமுத்தாறிலிருந்து ஒரு குளத்திற்குத் தண்ணீர் கொண்டுவர வேண்டும் என்று பல லட்ச ரூபாய் தனி மனிதனுக்காகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை வருத்தத்துடன் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். தப்பு நடக்கவில்லை என்று நான் சொல்ல மாட்டேன். மணிமுத்தாறுத் தேக்கம் வேண்டுமென்று சொல்லி, திட்டம் வகுத்து, அது 'எக்ஸிக்யூஷன்' ஆகும்போது, தனி மனிதன் குளத்திற்குப் பல லட்ச ரூபாய் செலவு செய்து, 300, 400 எக்கருக்குத் தண்ணீர் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆகையால், நான் ருசு செய்ய முடியும். அம்மாதிரி அசம்பாவிதங்கள் நடக்காமல் இருக்கவேண்டும். பல லட்ச ரூபாய் செலவு செய்திருக்கிறது. 500 எக்கருக்குக் கொடுக்கும் தண்ணீரை ஆயிரக்கணக்கான எக்கருக்குக் கொடுக்கும் அளவுக்கு, நல்ல இடத்திலே, 'லெவல்' இருக்கும் இடத்திலே கொடுக்க முடியும். அம்மாதிரிச் செய்ய வேண்டுமானால், நிச்சயமாக ஒரு கமிட்டி ஏற்படுத்த வேண்டும். அந்தக் கமிட்டி 'டெக்னிகல் எக்ஸ்பர்ட்'களைக் கொண்டதாக இருக்க வேண்டும். நம்முடைய ராஜ்யத்திலே பிரதம இன்ஜினியர்களாக இருந்து ரிடையர் ஆகி, நன்றாக வேலை செய்யக்கூடிய மிகத் திறமை வாய்ந்தவர்கள், இந்தத் தேசத்திற்கே வழிகாட்டியாகப் பணி புரியக்கூடியவர்கள் இன்றும் இருக்கிறார்கள். அவர்களைப் போன்றவர்களைக் கொண்ட ஒரு கமிட்டியை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்ற என்னுடைய யோசனையை அரசாங்கம் நிச்சயமாக ஏற்றுக்கொள்ளும் என்று நான் நம்புகின்றேன்.

உணவு உற்பத்தி ஏறுகிறது என்று சொல்லி, அதே சமயத்தில் 4-40 p.m.
'ப்ரொக்யூர்மெண்ட்' வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். கேரளாவுக்கு நம்முடைய ராஜ்யத்திலிருந்து ஏராளமான அரிசி போகிறது. இவ்வளவுடன் அரிசிதான் கேரளாவுக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்று இந்திய அரசாங்கத்திலிருந்து நமது சர்க்கார் முடிவு செய்துகொண்டால், அந்த அளவு அரிசியை மாத்திரம் நாம் நம்முடைய நெற் களஞ்சியங்களிலிருந்தாவது, ஏராளமாக உற்பத்தி செய்யும் ஜில்லாக்களிலிருந்தாவது, எடுத்து அவர்களுக்குக் கொடுத்துவிடலாம். அப்படிப்பட்ட ஒரு ஏற்பாடு இல்லாத நிலையில், கேரள அரசாங்கமோ, கேரளாவிலே இருக்கும் வியாபாரிகளோ நம் பகுதிகளிலேயிருந்து கொள்முதல் செய்துகொள்வதற்கு அனுமதி கொடுத்திருப்பதுதான் இந்த விலைவாசி ஏற்றத்திற்குக் காரணம்; வேறு ஒரு காரணமும் இல்லை. இந்தக் காரணத்தைக் கண்டுபிடிக்காமல், 'விலைவாசி ஏறுகிறது, விலைவாசி ஏறுகிறது' என்று சொல்லி, மீண்டும் வேதாளம் முருங்கை மரத்தில் ஏறிக்கொண்டது என்பது போல, பழைய கண்ட்ரோல் ஏற்படுத்தினால், ஊரெல்லாம் லஞ்சம் தாண்டவமாடுமே தவிர, வேறு ஒன்றும் பயன் ஏற்படாது; தெருவெல்லாம் லஞ்சம் தாண்டவமாடுவதைத் தான் பார்க்க முடியும்; அதிகாரிகளுடைய 'மொராலிடி' கெட்டுவிடும். ஆகவே, 'ப்ரொக்யூர்மெண்ட்', 'கண்ட்ரோல்' என்ற பதங்களே அரசாங்கத்தின் ஏடுகளிலே இருக்கக் கூடாது. கண்ட்ரோலை எடுக்க வேண்டும் என்பதற்காகப் பல அகில இந்திய ஸ்தாபனங்களிலே சண்டை போட்டிருக்கிறோம். சண்டை போட்டுக் கண்ட்ரோலை ஒழிப்பதற்குப் பாடுபட்டிருக்கிறோம். மீண்டும் மறைமுகமாகக் கூடக் கண்ட்ரோல் முறை வரக் கூடாது.

[Sri K. T. Kosalram] [6th February 1959

கண்ட்ரோல் வந்துவிடக்கூடாதென்றால், அதை எப்படித் தடுப்பது என்று கேட்கலாம். விலையைக் கட்டுப்படுத்துங்கள். ரீடெய்லருக்கு விலை வாசிக் கட்டுப்பாடு கிடையாது என்பது அரசாங்க உத்தரவு. மொத்த வியாபாரம் செய்பவர்களுக்கு விலைக் கட்டுப்பாடு இருக்கிறது. அதனால், விவசாயம் செய்பவர்களிடமும், நிலம் வைத்திருக்கும் உழவர்களிடத்திலேயும் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட விலைப்படிதான் தானியங்களை வாங்க வேண்டும். ஹோல்ஸேலர்களுக்கு மட்டும் விலைக் கட்டுப்பாடு இருப்பதனால், விவசாயிகளிடத்திலே அவர்கள் கட்டுப்படுத்தப்பட்ட விலைக்குக் கறந்து தானியங்களை வாங்கி விடுகிறார்கள். ஆனால், ரீடெய்லர் எவ்வளவு விலைக்கு வேண்டுமானாலும் விற்கலாம். அவன் விற்பதற்கு விலைக் கட்டுப்பாடு இல்லை. அவன் எந்த விலைக்கு வாங்கவேண்டும், எந்த விலைக்கு விற்கவேண்டும் என்ற நிர்ணயம் இல்லாமல் இருக்கிறது. ஆகவே, பெரிய தவறு இருக்கிறது. எந்த ரீடெயிலராக இருந்தாலும் சரி, எந்த ஹோல்ஸேலராக இருந்தாலும் சரி, இன்ன விலைக்குத் தான் விற்கவேண்டும், அதற்கு அதிகமாக விற்கக் கூடாது என்று நிர்ணயித்து, அதற்கு அதிகமான விலைக்கு விற்றால், சரியான தண்டனை கொடுப்போம் என்று ஒரு ஆர்டினன்ஸ் பிறப்பிக்க வேண்டும். சட்டசபை இப்பொழுது நடந்துகொண்டிருப்பதால் ஆர்டினன்ஸ் கூட இப்பொழுது தேவையில்லை, அதற்குரிய சட்டத்தையே கூட நிறைவேற்றிவிடலாம். குறிப்பிட்ட விலைக்கு அதிகமாக விற்றால் எத்தனை வருஷம் சிறையில் அடைத்து வைத்திருக்க வேண்டுமோ, அத்தனை வருஷம் அடைத்து வைக்கலாம் என்று சட்டம் இயற்றலாம். அம்மாதிரி இரண்டு மூன்று இடங்களிலே செய்துவிட்டால், விலைவாசி ஏற்றத்தைத் தடுத்துவிடலாம்.

பொறுப்புள்ள சட்டசபை அங்கத்தினர் திரு. ஸ்ரீனிவாசவரதன் அவர்கள், "சூறையாடுங்கள்" என்று மக்களை 'இன்ஸைட்' பண்ணும் முறையில், பொறுப்பற்ற தன்மையில் பேசினார் என்று நினைக்கிறேன்.

Sri P. T. RAJAN : He did not incite the people.

Sri K. T. KOSALRAM : The hon. Member can say so, but he incited the people.

Sri P. T. RAJAN : Is the hon. Member right in attributing motives to another hon. Member ?

* **Sri K. T. KOSALRAM** : மிஸ்டர் ஸ்ரீனிவாசவரதன் அவர்கள், 'இன்றிருக்கும் விலைவாசி இப்படி ஏறிக்கொண்டே போனால், நிச்சயமாகப் பொது மக்கள் கூட்டங் கூட்டமாகச் சென்று கொள்ளை அடித்து விடுவார்கள்' என்று சொன்னார்கள். தமிழ் நாட்டில் அம்மாதிரி அசம்பாவிதம் ஒருநாளும் நடக்காது. இங்கிருக்கும் பலம் பொருந்திய அரசாங்கம் அதை அனுமதிக்காது என்று நம்புகிறேன். அதில் எனக்கு நிச்சயமான நம்பிக்கை இருக்கிறது. பொது மக்களை 'இன்ஸைட்' பண்ணும் வார்த்தைகளைப் பேச வேண்டாம் என்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

வேண்டுமானால் இந்த அரசாங்கத்தைக் கண்டிப்போம். எந்த இடத்தில் தவறு செய்தாலும், அந்தத் தவறைப் பலமாகக் கண்டிப்பதற்கு, இந்த அரசாங்கத்திற்குச் சக்தி இல்லையா, தைரியம் இல்லையா என்று நான் கேட்கிறேன். எவன் கள்ள மார்க்கெட் நடத்துகிறானோ, எவன் கொள்ளை லாபம் அடிக்கிறானோ, அவனைக் கண்டுபிடித்து, சிறையிலே போடுவதற்குத் திறமை இல்லையா என்று கேட்கிறேன். அதைச் செய்யாமல், மீண்டும் கண்ட்ரோல், ப்ரொக்யூர்மெண்டு என்று கொண்டுவந்தால், ஊரெல்லாம் வீதியெல்லாம் லஞ்சம் தாண்டவமாடும் என்பதை நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். எங்கேயோ இருக்கிற மைனர்கள் கண்ட்ரோலைக் கொண்டுவர வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள் என்பதை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. அங்கு சொல்வதை நமது மாநிலத்திற்கும் நிச்சயமாக அப்படியே எடுத்துக்

6th February 1959] [Sri K. T. Kosalram]

கொள்ள வேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லை. நம்முடைய மாநிலத்தின் நிலைமைக்கும், இங்கிருக்கும் சூழ்நிலைக்கும் தகுந்த மாதிரி, நாம் நமக் கேற்றபடி, ஏற்பாடு செய்து கொள்ள முடியும். அதை நமது அரசாங்கம் நிச்சயமாகச் செய்யும் என்றும் நான் நம்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, கல்வி இலாகாவைப்பற்றிப் பாராட்டி நண்பர்கள் பேசி னார்கள். நானும் அதிலே கலந்துகொள்ளுகிறேன். ஆனால், நண்பர் சொன்னது போல, 'டைரக்டர் ஆப் பப்ளிக் இன்ஸ்ட்ரக்ஷன்' இப் பொழுது இருக்கும் வேலைப் பளுவை நிச்சயமாகத் தாங்க முடியாது என்பது என்னுடைய பரிபூரணமான நம்பிக்கை. இரண்டு மூன்று பேருக்கு அந்த வேலையைப் பிரித்துக் கொடுத்தால் தான், இப்போதைவிட 'எபெக்டிவ்' ஆகப் பார்க்க முடியும். இப்பொழுது நாம் காலை விரித்துக்கொண் டிருக்கிற மாதிரி, ஏராளமான புதிய திட்டங்களைப் போடுகின்றவை 'கொலாப்ஸ்' ஆய்விடுமோ என்று நான் பயப்படுகிறேன். வேறு சாதனை களைப்பற்றி இப்பொழுது பேசுவதற்குச் சந்தர்ப்பம் வரவில்லை. அதை மற்ற சந்தர்ப்பங்களில் பேசுகிறேன். இன்னும் சற்று நாள் தாமதித்துப் பார்த்துத்தான் சொல்ல வேண்டும். அந்தத் திட்டங்களை நிறைவேற்ற வேண்டுமானால், இதில் ஏராளமான 'பைல்' கட்டுகள் குவிந்திருக்கும் போது, அதற்கு இன்னும் தொடர்ந்து, பொறுப்புள்ள அதிகாரிகள் போட வேண்டும் என்பதை நான் ஒத்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, மிக அசம்பாவிதமான செயல் கல்வி இலாகாவிலே நடக்கிறது என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். கன்யாகுமரி ஜில்லா நம்முடன் வந்து சேர்ந்து மூன்று மூன்றரை ஆண்டுகளுக்குமேல் ஆகிறது. கேரள ராஜ்யத்தைப்பற்றி நாம் குறிப்பிடும்போது, குற்றம் கண்ட இடங் களில் குற்றங்களைச் சொல்கிறோம்; நல்ல காரியங்கள் செய்த இடங்களில், அதைப் பாராட்டியும் எடுத்துச் சொல்கிறோம். ராஜ்யப் புனரமைப்பு ஏற் பட்ட ஆறு மாதங்களுக்குள்ளேயே, இங்கிருந்து அங்கு சென்ற சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்களுடைய ஸர்வீசை 'இன்டெக்ரேட்' செய்துவிட்டார்கள். அவர்களுடைய உத்தியோகஸ்தர்களோடு இவர்களையும் ஒன்று சேர்த்து விட்டார்கள். ஆனால், நம் ராஜ்யத்தில், மூன்றரை வருஷங்கள் கடந்தும், இன்னும் அங்கிருந்து வந்தவர்களுடைய ஸர்வீசை 'இன்டெக்ரேட்' செய்யவில்லை. திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் வேலை செய்கிற ப்ரைமரி ஸ்கூல் டீச்சருக்கு ரூ. 45 சம்பளம் கிடைக்கிறதென்றால், கன்யாகுமரி ஜில்லாவில் வேலை செய்கிறவர்களுக்கு ரூ. 30 வீதம் கிடைக்கிறது. ஒரே ராஜ்யத்தில் அடுத்தடுத்துள்ள இரண்டு ஜில்லாக்களில் இப்படிப்பட்ட வித்தியாசம் காணப் படுகிறது. இவர்களுக்குள் ரூ. 15 ஏற்றத்தாழ்வு இருக்கிறது. இம்மாதிரி பாதிக்கப்பட்ட 3,200 பள்ளிக்கூட உபாத்தியாயர்கள் இருக்கிறார்கள். மூன்று வருஷங்களாக அவர்கள் பொறுமையாகப் பார்த்துக்கொண்டே இருக்கிறார்கள். "எனக்கு 30 ரூபாய் கிடைக்கிறது; அடுத்து உள்ள வருக்கு 45 ரூபாய் கிடைக்கிறது; இந்த நிலைமையில் இந்த அரசாங்கம் இருந்தால் என்ன? இந்த அரசாங்கம் அழிந்தால் என்ன?" என்று அவர்கள் சொல்கிறார்கள். கல்வி இலாகாவிலுள்ளவர்களுடைய நிலைமை தான் இப்படியென்றால், இன்னும் ரெவினியூ இலாகா, பப்ளிக் ஹெல்த் இலாகா இவைகளில் வேலை செய்பவர்களுடைய நிலைமையும் அந்தப் பகுதி யில் ஏற்றத்தாழ்வுடன்தான் இருக்கிறது. (ஸ்ரீ என். நல்லசேனபதி சர்க் கரை மன்றாடியார்: கிராம உத்தியோகஸ்தர்களும் அப்படித்தான் இருக் கிறார்கள்.)

SRI P. T. RAJAN: The hon. Member is now inciting him.

*SRI K. T. KOSALRAM: கிராமாதிகாரிகளைப்பற்றி நண்பர் பட்டகாரர் ஞாபகமூட்டுகிறார். அவர் தன்னுடைய கடமையைச் செய்ய வேண்டுமென்று உணருகிறார். அதை நான் பாராட்டுகிறேன். கிராம உத் தியோகஸ்தர்களைப்பற்றி கவர்னர் அறிக்கையிலே இல்லை என்பதைக் குறித்து அங்கத்தினர்கள் பேசவில்லை என்பதனால் அவர் கடமையைச் செய்யவேண்டுமென்று நினைக்கிறார்.

மறுபடியும், 'இன்டெக்ரேஷன்' பிரச்னையை எடுத்துக்கொண்டால், **B.T.** தேர்வு பெற்ற உபாத்தியாயர்களுக்குத் திருநெல்வேலி மாவட்டப் பகுதியில் ரூ. 85 சம்பளமும், கன்யாகுமரிப் பகுதியில் ரூ. 55-ம் கொடுக்கிறார்கள். நண்பர் 'அங்கே 85 ரூபாயிலிருந்து ஆரம்பித்து, 150 ரூபாய் வரையில் வாங்கிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்' என்று சொன்னார். அங்கே **B.T.** தேர்வு பெற்றவர்கள் ரூ. 55 தான் வாங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். **B.T.** படித்துவிட்டு, இன்னும் எத்தனை நாளைக்குத்தான் அவர்கள் சகித்துக்கொண்டிருப்பார்கள்? அவர்களும் மனிதர்கள் தானே. என்.ஜீ.ஓ.-க்கள் சொல்கிறார்கள் என்றால், அவர்களை யாரோ அரசியலுக்குப் பயன்படுத்துகிறார்கள் என்று நமக்கு நன்றாகத் தெரியும். என்.ஜீ.ஓ. நண்பர்கள் 'இல்லை' என்று மறுக்க முடியாது. மறுத்தால், அவர்கள் வேண்டுமென்றே ஊரை ஏமாற்றுகிறார்கள். ஊரை ஏமாற்றுவதற்குத் தான் அவர்கள் மறுக்கவேண்டும். 'சம்பளத்திலே வித்தியாசமே இருக்கக் கூடாது என்பதைக் கொள்கை அளவிலே நான் ஒத்துக்கொள்கிறேன்' என்று பிரதம மந்திரி ஸ்ரீ ஜவஹர்லால் நேரு சொல்லிவிட்டார். அவர் சொல்லி விட்டதை 'இம்ப்ளிமெண்ட்' செய்ய வேண்டியவர்கள் ராஜ்ய அரசாங்கத்தார். அதை எப்படி 'இம்ப்ளிமெண்ட்' செய்வது, பொருளாதாரம் எங்கே இருக்கிறது என்பதையெல்லாம் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். கண்டுபிடித்துத்தான் வகை தேடவேண்டும். 'தாரதம்மியம் கூடாது' என்று பிரதம மந்திரி சொல்லிவிட்ட போது, 'எங்களுடைய நிலை இதுதான், நாங்கள் இவ்வளவுதான் கொடுக்க முடியும், மீதிப் பணத்தை நீங்கள் கொடுத்துத்தான் ஆகவேண்டும்' என்று பிரதம மந்திரியை நம்முடைய ராஜ்ய அரசாங்கத்தார் வற்புறுத்தியிருக்க வேண்டும்; வற்புறுத்த வேண்டும். நிச்சயமாக ஒரு அறையில் உள்ளவர்களுக்கு ஒருவிதச் சம்பளம், அடுத்த அறையில் வேலை செய்பவர்களுக்கு இன்னொரு விதச் சம்பளம் என்ற நிலை இருப்பது அநியாயமானது என்று நான் பலமாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஆனால் என்.ஜீ.ஓ.-க்கள் அரசாங்கத்தைத் "த்ரெடன்" பண்ணுவதும், பயமுறுத்துவதும் அல்லது அரசாங்கத்தை ஸ்தம்பிக்க வைத்து விடலாம் என்று நினைப்பதும் விரும்பத் தக்கது அல்ல. அவர்கள் அவ்வாறு பயமுறுத்துவது காமராஜ் அரசாங்கத்தையோ அல்லது வெங்கட்ராமன் அரசாங்கத்தையோ அல்ல. அரசாங்கமானது இந்த ராஜ்யத்தில் இருக்கும் $3\frac{1}{2}$ கோடி மக்களுக்கும் சொந்தமானது என்பதை மறந்து அவர்கள் இம்மாதிரி நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுகிறார்கள். அதே நேரத்தில் மத்திய சர்க்கார் ஊழியர்களுக்கும், நம்முடைய ராஜ்ய சர்க்கார் ஊழியர்களுக்கும் சம்பளத்தில் வித்தியாசம் இருப்பது விரும்பத் தக்கதல்ல; ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியதல்ல என்று கூற விரும்புகிறேன்.
4.50 p.m. இந்தக் குறையை உடனடியாகக் களைய வேண்டுமென்று வற்புறுத்துகிறேன். ஆனால், இதற்காக அரசியல் கட்சிகளில் சேருவது, என்ன வேண்டுமானாலும் எழுதுவது போன்ற நடவடிக்கைகளில் என்.ஜீ.ஓ.-க்கள் ஈடுபடாமல் இருக்கும்படி அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த வித்தியாசம் ஒரு புறம் இருக்க, இங்கிருக்கும் என்.ஜீ.ஓ.-க்களுக்கும் கன்னியாகுமரி ஜில்லாவில் இருக்கும் என்.ஜீ.ஓ.-க்களுக்கும் சம்பளத்தில் வித்தியாசம் இருந்து வருகிறது. இந்த வித்தியாசம் உடனடியாகக் களையப்படவேண்டும். இல்லாவிடில் இந்த அரசாங்கமானது கன்னியாகுமரி ஜில்லாவை ஒரு தலைப் பட்சமாக நடத்துகிறார்கள் என்று,தான் சொல்ல வேண்டும். ஒரு மந்திரி கன்னியாகுமரிக்குப் போனால், எத்தனை லட்சம் வேண்டுமானாலும் கொடுக்கிறோம் என்கிறார். கன்னியாகுமரி என்றால்.............

The Hon. Sri R. VENKATARAMAN : Mr. Deputy Chairman, I regret to intervene. I must point out that the Government as such can be attacked, but not individual Ministers.

* **Sri K. T. KOSALRAM**: மற்றொரு மந்திரியோ சர்க்காருக்கு விரோதமான மன மாற்றத்தை உண்டு பண்ண என்ன வேண்டுமோ அதைச் செய்கிறார். ஒரு மந்திரி.........

DEPUTY CHAIRMAN : I think that even if one particular Minister has done something wrong, the whole Government may be attacked and not individual Ministers.

6th February 1959]

*SRI K. T. KOSALRAM : தனிப்பட்ட மந்திரிகளைப்பற்றிப் பேசக் கூடாது என்று சொல்லுகிறார்கள். ஒரு இலாகாவைப்பற்றிப் பேசும் போது, அந்த இலாகா சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரியைப் பற்றியும், மந்திரியைப் பற்றியும் பேசாமல் இருக்க முடியாது என்பதைக் கனம் ஸ்ரீ வெங்கட்ராமன் அவர்கள் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். ஒரு இலாகாவைப்பற்றிப் பேசும் போது, அந்த இலாகாவைப்பற்றிப் பாராட்டவும் செய்கிறேன். தவறுகள் இருந்தால் அதைப்பற்றிக் கூறாமலும் இருக்க முடியவில்லை. நான் தனிப்பட்ட மனிதர்களைப்பற்றிப் பேசவில்லை. உங்கள் இலாகாவைப்பற்றிப் பேசும்போது நீங்களும் அதில் ஒரு அங்கமாக வருவீர்கள்—எப்படியும் மொத்தம் சர்க்கார்தான் பொறுப்பு. இதை என் சொல்லுகிறேன் என் றால், ஏராளமான நல்ல காரியத்தைச் செய்கின்ற நீங்கள், ஏராளமான பணத்தைச் செலவு செய்கிற நீங்கள் 30 ரூபாய் சம்பளம், 45 ரூபாய் சம் பளம் வாங்குகின்றவர்களின் தேவையைப் பூர்த்தி செய்யாத காரணத் தால், நீங்கள் செய்யும் பல நன்மைகளும் எடுபடாமல் போகின்றன. ஏனெனில் அந்தக் குறைந்த ஊதியம் பெறுகிறவன் படித்தவனாக இருக்கிறான். மக்களிடம் உணர்ச்சியை உண்டுபண்ணுகிறான். கடந்த தேர்தல் சமயத்தில் இங்கிருக்கும் என்.ஜீ.ஓ.-க்களுக்கு 12 ரூபாய் உயர்வு கொடுக்கப்பட்டது. இப்பொழுது 5 ரூபாய் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், அந்த 12 ரூபாய் இன்னும் கன்னியாகுமரியில் உள்ள என்.ஜீ.ஓ.-க்களுக்குக் கொடுக்கப்படவில்லை. ஆகவே, இந்தக் குறையை நிவர்த்திக்காமல் நீங் கள் எவ்வளவு நல்ல காரியத்தைச் செய்தாலும் பயன் இல்லை என்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

இப்பொழுது நாம் கொள்கையளவில் "கோவாப்பரேட்டிவ் பார்மிங்", நிலத்திற்கு உச்ச வரம்பு கட்டுதல் ஆகியவைபற்றிப் பேசி விட்டோம். கூட் டுறவு ஸ்தாபனத்தைப் பொறுத்த வரையில், அது ஒரு சிலர் கையில் சிக்கிக்கொண்டு அவர்களுடைய நலன்களுக்காகத்தான் பயன்பட்டு வரு கிறது என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்களில் உள்ள வர்கள் ஏராளமாகக் கொள்ளையடிக்கும் நிலை இன்று நிலவி வருகிறது. அதைப் பாதுகாப்பதற்கு ஒரு சட்டம்; அந்தச் சட்டம் இன்று இருக்கும் அரசாங்கத்தினுடைய சட்டம் அல்ல. உளுத்துப்போன வெள்ளை அரசாங் கத்தின் சட்டம். அந்தச் சட்டத்தை இன்னும் பந்தோபஸ்தாகப் பாது காத்துக்கொண்டு, அதிகாரிகளையெல்லாம் போட்டு கூட்டுறவு மூலம் நாட்டை நல்வழிப் படுத்தவேண்டுமென்று கூறுகிறார்கள். நமக்குக் கூட்டுறவு. முறையில் நல்ல நம்பிக்கை இருக்கிறது. பரிபூர்ணமான நம்பிக்கை இருக் கிறது. அதைக் குறைத்து மதிப்புப் போட வேண்டாம். நான் நாக புரி காங்கிரசில் பேசும்பொழுது சொன்னேன். My hon. Friend Mr. Venkataraman will agree with me. முதல் மந்திரி அவர்களும், திரு. வெங்கட்ராமன் அவர்களும் சிரித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இந்தச் சட்டத்தைப்பற்றிப் பேசும்பொழுது, அவர்கள் என்னுடன் "எக்ரீ" பண்ணுவதாகக் கூறினார்கள். ஆகவே, அந்தச் சட்டம் இன்று இருக்கும் நிலையில் இருந்தால், உங்களுடைய கொள்கைகளும் ஆலோசனைகளும் ஒன்றுக்கும் பிரயோஜனப்படாமல், உதவிகரமாக இல்லாமல், இந்தத் தேசத்திற்கு வேண்டிய காரியங்களையெல்லாம் நிச்சயமாக நிறைவேற்ற முடியாமல் போய்விடும் என்பதைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இப்போது கூட்டுறவு ஸ்தாபனத்தில் இருக்கும் நிர்வாக இயந்திரமும் அதில் இருக்கும் ஆட்களும் உளுத்துப்போனவர்கள். பச்சையாகச் சொன்னால், ஒரு கூட்டு றவு ஸ்தாபனத்தை யார் கைப்பற்றுகிறானோ அவனுடைய ஜாதிச் சங்கமாக அது ஆகிவிடுகிறது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். தங்களுடைய உற்றார் உறவினர்களையெல்லாம் அதில் நிரப்பிக்கொண்டு, அவர்களுக்கு வசதிகளைச் செய்து தருவதாகத்தான் அது இன்றையதினம் இயங்கி வருகிறது. காலஞ் சென்ற நம்முடைய தலைவர் சத்தியமூர்த்தி அவர்கள் கூட "இந்தக் கூட்டுறவு ஸ்தாபனமும் இந்து மத பரிபாலன ஸ்தாபனமும் அவரவர் களுடைய மாமன், மச்சான் மருமகன் முதலியோரைச் சேர்த்துக்கொண்டு அவர்களுக்கு நன்மைகளைத் தேடித் தரும் ஸ்தாபனங்களாகத்தான் இருந்து வருகின்றன" என்று கூறியதை நாம் மறந்துவிடுவதற்கில்லை. ஆகவே, இந்த ஸ்தாபனமானது யாரிடத்தில் சிக்கிவிடுகிறதோ அவர்களுக்கும், அவர்களுடைய உற்றார் உறவினர்களுக்கும் லாபம் தரும் ஸ்தாபனமாகத்

தான் இயங்கி வருகிறதே தவிர, மக்களுக்கு நன்மை பயக்கக்கூடிய நிலையில் இல்லை. இதைப்பற்றிப் பரிசீலனை செய்வதற்கு அரசாங்கம் ஒரு கமிட்டி போட்டால், நான் கூறிய குற்றச்சாட்டுகள் முழுவதையும் ருசுப்படுத்தத் தயாராக இருக்கிறேன். உறவினர்களைத் தவிர வேறு யாரையாவது அந்த ஸ்தாபனத்தில் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று விண்ணப்பித்தால், நிராகரித்து விடுகிறார்கள். இதை நான் மந்திரி அவர்களிடத்தில் கூறியபோது அப்பீல் செய்யலாம் என்று சொன்னார்கள். யாருக்கு அப்பீல் செய்வது ? ரிஜிஸ்ட்ராருக்குத்தான். அந்த அப்பீலை ரிஜிட்ரார் பார்த்துத்தான் அங்கிருந்து எழுதி அனுப்பப்படுகிறது.

(Mr. Chairman in the Chair.)

5-00 p.m. இன்று கூட்டுறவு இலாகாவில் இருக்கும் உத்தியோகஸ்தர்கள் கூட்டுறவு இயக்கம் சரிவர நடக்காதபடி செய்கிறார்கள். இதற்கு நான் பல உதாரணங்கள் கொடுக்க முடியும். இப்போது நான் இதைப்பற்றி விஸ்தாரமாகப் பேச விரும்பவில்லை. கூட்டுறவு இயக்கத்தை நசுக்குவதற்கு வேண்டிய எல்லாச் சிக்கல்களையும் உண்டாக்கக்கூடிய மகா மகா விளக்கெண்ணை ஆட்கள் எல்லாம் அந்த இலாகாவில் இருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட ஆட்களை வைத்துக்கொண்டு காங்கிரஸ் மேலிடத்தார் கொடுத்துள்ள உத்தரவுகளைக் கனம் அமைச்சர் ஸ்ரீ வெங்கடராமன் நிறைவேற்ற முடியுமா ? அவைகளை நிறைவேற்ற கனம் அமைச்சர் துடியாய்த் துடிக்கிறார். கனம் அமைச்சர் ஸ்ரீ வெங்கடராமன் அவர்களிடம், " நீங்கள் கூட்டுறவு இலாகாவை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறீர்கள். அந்த இலாகாவை எப்படி "ரீஷபில்" செய்தால் நல்லதோ அப்படி "ரீஷபில்" செய்தீர்களானால் நீங்கள் இந்த மாநிலத்திற்கு பெரும் பணி செய்தவர்கள் ஆவீர்கள்" என்று சொல்லியிருக்கிறேன். அதை அவருக்கு இப்போது மீண்டும் ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன். கூட்டுறவு இயக்கத்தைப்பற்றி நினைக்கும்போது, பெரிய நிலச்சுவாந்தார்களோ சிறு நிலச்சுவாந்தார்களோ பயப்பட வேண்டாம். கூட்டுறவுப் பண்ணை மூலம் எல்லா நிலச்சுவாந்தார்களுக்கும் 40 பங்கு வாரம் நிச்சயம் கிடைத்துவிடும். அரசாங்கம் பண உதவியும் கடன் உதவியும் அளிக்கிறது. கூட்டுறவுப் பண்ணைகளால் உழுபவனுக்கும் அனுகூலம் தான் ஏற்படும். ஆகவே, கூட்டுறவுப் பண்ணைகள் மூலம் பெரிய புரட்சிகரமான காரியத்தைச் செய்யப் போகிறோம். பொது மக்களுக்குக் கூட்டுறவு இயக்கத்தில் நம்பிக்கை இருக்கிறது. கூட்டுறவு இயக்கத்திலும் உங்கள் கொள்கையிலும் நம்பிக்கை இல்லாதவர்களை ஏன் கூட்டுறவு இலாகாவில் நியமிக்கிறீர்கள் என்று கனம் அமைச்சரைக் கேட்கிறேன். உங்கள் கொள்கையில் நம்பிக்கை இல்லாதவர்களை ஏன் அந்த இலாகாவில் "டம்ப்" பண்ணுகிறீர்கள்?

Mr. CHAIRMAN : Only five minutes more.

*Sri K. T. KOSALRAM : அடுத்தபடியாக, இன்னொரு மோசமான துறை, ஹிந்து மத பரிபாலன போர்டு என்று தலைவர் ஸ்ரீ சத்தியமூர்த்தி சொன்னார். அந்த போர்டிற்கு டாக்டர் ராஜன் சேர்மனாக இருந்தார். நான் செலக்ட் கமிட்டியில் அங்கத்தினனாக இருந்தேன். அப்போது மடாதிபதிகள் எத்தனை திருவிளையாடல்கள் புரிந்தார்கள் என்பதும் அவர்களுக்கு ஸ்ரீ ஓமந்தூர் ராமசாமி ரெட்டியார் எத்தனை போலீஸ் உத்தியோகஸ்தர்களைப் போட்டார் என்பதும் எனக்கு இன்னும் ஞாபகம் இருக்கிறது. நாங்கள் போட்ட சட்டம் செல்லுபடியாகாது என்று சுப்ரீம் கோர்ட்டில் சொல்லிவிட்டார்கள். அதைத் திருத்துவதற்கான மசோதாவை சர்க்கார் கொண்டுவரவிருக்கிறார்கள். அதை வரவேற்கிறேன். மடாலயங்களுக்குள்ள நில உடமையைக் கட்டுப்படுத்தாவிட்டால், நியாய வாரச் சட்டம் வந்து பிரயோஜனம் இல்லை. சென்னை ராஜ்யத்திற்கு நியாய வாரச் சட்டம் இருக்கிறது. செங்கோட்டைக்கு அந்தச் சட்டம் விஸ்தரிக்கப்படவில்லை என்று $1\frac{1}{2}$ வருஷத்திற்கு முன்பு கனம் முதலமைச்சரிடம் சொன்னேன். அப்போது, " அதை அந்தப் பிரதேசத்திற்கு விஸ் ரித்து விடுகிறேன் " என்று அவர் சொன்னார். அதற்குச் சில நாட்களுக்குப் பிறகு, " அதைச் செங்கோட்டைக்கு விஸ்தரித்து விட்டேன் " என்று சொன்னார். அப்போது பத்திரிகைகளில் " The Fair Rent Act has been extended

6th February 1959] [Sri K. T. Kosalram]

to Shencottah taluk also" என்று போடப்பட்டது. அந்தச் செய்தி உண்மையா இல்லையா என்று நான் பார்த்தேன். உண்மையில் வேறொரு சட்டத்தைத்தான் அந்தப் பகுதிக்கு விஸ்தரித்திருந்தார்களே தவிர, நியாய வாரச் சட்டத்தை அங்கே விஸ்தரிக்கவில்லை. (குறுக்கீடு) இது கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ கரையாளருக்குக் கூடத் தெரியும். கனம் முதலமைச்சர் மீது குற்றம் சாட்ட நான் விரும்பவில்லை. செங்கோட்டையில் எல்லாம் சரியாக இருக்கிறது என்றும் அந்தத் தாலுகாவிற்கு நியாய வாரச் சட்டம் வேண்டாம் என்றும் அங்கேயுள்ள ஒரு தாசில்தார் சொன்னார். காரணம் என்ன என்று பார்த்தால், அவர் ஒரு மிராசுதார். அந்தத் தாசில்தார் சொல்வதை அங்குள்ள கலெக்டர் அப்படியே சர்க்காருக்கு அனுப்புகிறார்; The Collector endorses it. அடுத்து வரும் கலெக்டர் அந்த ஊருக்கு நியாய வாரச் சட்டம் வேண்டும் என்று சொல்கிறார். செங்கோட்டையிலும் கன்னியாகுமரியிலும் நூற்றுக்கணக்கான விவசாயிகள் நிலங்களிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டிருக்கிறார்கள். நில வெளியேற்றத் தடுப்புச் சட்டம் அந்தப் பகுதிகளுக்கு விஸ்தரிக்கப்படவில்லை. அங்கே மடாலயங்களிடம் ஏராளமான நிலங்கள் இருக்கின்றன. ஒரு கோயிலுக்கு மாத்திரம் 500 ஏக்கர் நிலம் சொந்தமாக இருக்கிறது.

MR. CHAIRMAN : The hon. member's throat is going bad.

*SRI K. T. KOSALRAM : அந்தப் பிரதேசத்திற்கு நில வெளியேற்றத் தடுப்புச் சட்டத்தை விஸ்தரிக்க வேண்டுமென்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

என்.ஜி.ஓ.-க்களைப்பற்றிக் கவர்னர் அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். "The financial position of the State Government" என்ற வார்த்தைகள் மிகப் பயங்கரமான வார்த்தைகள். ராஜ்ய சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்களின் சம்பளத்திற்கும் மத்திய சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்களின் சம்பளத்திற்கும் இடையே "டிஸ்பாரிடி" இருக்கக் கூடாது என்று பிரதம மந்திரி சொல்லிவிட்டார். இதை நிறைவேற்றுவதற்கு வேண்டிய பணத்தை நீங்கள் (சர்க்கார்) எப்படியாவது பெற்றாக வேண்டும். நீங்கள் இதற்காகப் பொது மக்களிடம் வற்புறுத்திப் பணம்கேட்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்துகிறேன்.

சர்க்காரின் நிர்வாக இயந்திரத்தை இன்னும் நன்றாக ஆராய்ந்து அதைச் செம்மைப்படுத்த வேண்டும்.

கவர்னர் அவர்களுடைய உரையில் இந்த அரசாங்கத்தைப் பொறுத்துக் கூறியுள்ள விஷயங்களை நான் கொள்கை அளவில் ஆதரிக்கிறேன்.

SRI A. SUBRAMANYAM : On a point of information, Sir. "இந்த அரசாங்கத்தை" என்று கனம் அங்கத்தினர் குறிப்பிட்டார். அவர் எந்த அரசாங்கத்தைச் சேர்ந்தவர் என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

*SRI T. PURUSHOTHAM : Mr. Chairman, Sir, I wish to express at the outset how grateful we, the Members of the Legislature, are to our Governor for the compliments paid to the Members in the opening paragraph of his Address. I would particularly like to refer to one sentence in that paragraph, viz., "It is this constructive approach which has enabled you to record inside the House and in the various Committees of the Legislature, many agreed decisions on controversial subjects like the Union language, educational policy, panchayat legislation and student-participation in politics, all of which have evoked appreciative comments throughout the country." We are indeed proud about this and proud that all this is due to the fact that we have in our State an able leader, our Chief Minister, who enjoys the confidence of almost all the

[Sri T. Purushotham] [6th February 1959

Parties and groups in our State and in our Legislature. So, no small credit goes to the Hon. Sri Kamaraj and his able colleagues who, by their devotion and earnestness, are doing their best for the orderly progress of this State in all departments of the Government in spite of the administrative bottlenecks just now pointed out by the last speaker. No doubt, the remarks of the last speaker did not deal with the policies of the Government as such but dealt with certain administrative matters. I am sure they would receive due attention at the hands of the Government.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : How can the hon. Member commit the Government?

5-10 a.m. * SRI T. PURUSHOTHAM : I am just appealing to the Government. The Governor has complimented the Legislature on the good sense of the people of the State in regard to the amicable arrangement about student participation in politics. That is a matter for congratulation and I hope that it should be possible to evolve a similar formula with regard to participation of Government servants in politics as well.

The Governor has stated that seasonal conditions are generally fair but that failure of crops has been reported from certain areas in the Tirunelveli, Ramanathapuram and North Arcot districts. Chingleput should be added to this list. North Arcot has suffered most and Chingleput also is in the same predicament. Though we had good rains this year, there is no water in Kaveripakkam tank, the largest tank in Palar Basin, and in the Chembarampakkam tank which serves the Chingleput district. This is most unfortunate. The Governor has said and rightly too that a mutually beneficial agreement has been reached with the Kerala Government about the sharing of the west-flowing waters of Parambikulam and other streams of the Anamalais. But it is a matter for regret that nothing has been done with regard to the Palar river issue. This question has been pending for a long time. I am not referring to the age-long dispute over this with the Mysore State because I do not want to enter into that controversy at all. But I am anxious that the Government should come to a friendly arrangement with the Mysore Government as they have done with regard to the Parambikulam waters. They should come to an understanding with the Mysore State for the sharing of Palar warter without, if I may say so, affecting the irrigation needs of the Mysore State in any way. Let them let down waetr just for one harvest to lands in the Palar Basin in our State. I am sure this could be done and the ryots of North Arcot and Chingleput would feel ever grateful to the Government for some such satisfactory arrangement. I take this opportunity of impressing on the Government the urgent need for solving this question amicably.

As regards the vexed question of land reforms—the Governor himself has used the expression 'vexed question'—, it is rather unfortunate that there is much of controversy on the issues connected with this problem. But it is pleasing to note the cautious approach of the Government to this problem. We are told that

6th February 1959] [Sri T. Purushotham]

they have made certain preparatory arrangements to precede any legislation on ceiling in order that the implementation of the measure may not affect production. Whether the constitution and strengthening of the co-operative agency in the agricultural sector will solve the problem is being questioned. Anyway, this problem cannot be allowed to linger on. The Government ought to take the people into confidence. They would do well to come to certain decisions and issue a White Paper containing the details of their proposals in imposing a ceiling on land holdings so that the public may know what the Government intend to do and the possibilities of agreed action may then be explored as in other matters so complimentarily referred to by the Governor in his Address.

I too join in the congratulations offered to the Hon. the Minister for Electricity on the progress that is being made in his department. It is learnt that such a scheme has been introduced in some going ahead most satisfactorily. I should, at the same time, refer to one aspect of this problem. Side by side with this huge electrification programme, we should have a heavy electric goods manufacturing plant in our State. The progress of the electrification scheme is hampered for want of adequate materials and necessary equipment. So, a factory for the manufacture of electric goods should be established in our State. There was a proposal about this and we were even told that some sites in Avadi were thought of for that purpose. What has become of that proposal, I do not know. Even if the Central Government have decided to have one such factory elsewhere—we are told that in Bhopal they have installed a factory—the State Government should approach them in order to ensure provision for such a factory being started in our State in the Third Plan at least for the efficient implementation of our electricity extension schemes.

The Government have accepted—and the Governor has assured us that they are implementing—the recommendations of the Legislature Committee on Education. It is gratifying, Sir, as so vehemently stressed by the hon. the Leader of the Opposition many a time and as recommended by the Legislature Committee on Education, a Directorate of Technical Education was formed last year. That Directorate is doing useful work judged by the progress it has achieved in the short time of one year after its formation. The Hon. the Minister for Education in an article that he has contributed to the Institution of Engineers has complimented the Department on the record of work of this Directorate. It is noted that the Engineering Colleges and the Polytechnics in the State have been transferred to the control of this Directorate of Technical Education. I would propose that the Government should also consider and arrange that the other technical institutions like the industrial schools, bifurcated courses, etc., are transferred to the Directorate of Technical Education for co-ordinated development. It is learnt that such a scheme has been introduced in some other States. That is my information from the reports that I have been reading recently and I would like that this integration of technical education is effected in our State as well. 5-20 p.m.

[Sri T. Purushotham] [6th February 1959

Turning to Government servants, it is a matter for satisfaction that the Government have come forward to grant an interim relief of Rs. 5 per month to them, to all the non-Gazetted employees, local board employees and aided school teachers. I am glad also that the Government have set up a Commission to scrutinise the present structure of diverse scales of pay and other compensatory concessions and for recommending a rational structure for the future. The hon. Members of this House would remember that as early as 1953, I moved a Resolution in this House for the appointment of such a Commission to enquire into the scales of pay and conditions of service of Government servants. The Hon. Sri C. Rajagopalachari, the then Chief Minister, assured us that the Government would consider the proposals that I then made for improving the conditions of service of Government servants and that, if necessary, a commission of the kind, that we are now going to appoint, would be set up to go into the whole problem. I remember, I suggested then that under Article 309 of the Constitution, necessary legislation should be framed to regulate the recruitment and conditions of service of Government servants. I would, therefore, invite the attention of the Government to this aspect of the problem and urge upon the Government to include in the terms of reference to the present Commission that the drafting of a law under Article 309 of the Constitution should also be considered.

Another point which I wish to emphasise—and that has been referred to by the hon. Member Sri Kosalram—with regard to teachers alone, is this. I have referred to that question once before in this House and I wish to reiterate it now that the Government should take very early steps for the unification of the service of Government servants transferred with Kanyakumari district from the Kerala State to our State, not only with regard to teachers about which reference was made by the hon. Member Sri Kosalram but with regard to all categories of Government servants. This integration should be effected with the least delay possible. The servants in that district should not be kept as a separate caste. Early steps should be taken to see that the amalgamation and unification is effected with the least delay possible.

As regards the legislative programme, we find that only two items are included in the Governor's Address. We expected and we were assured that the Madras-Andhra Border Bill would come up and that Tiruttani would be added to Tamil Nad with effect from the Tamil New Year Day this year. I do not know what the delay in the matter is due to. This needs clarification. I hope the Hon. the Leader of the House will tell us why this has not been mentioned as an item of impending legislation and, if there is to be some delay, and if so, when the Bill is likely to come up before the House. We find that a Bill to revise Chapter XII of the Public Health Act to provide for the control and prevention of the spread of communicable diseases from catering establishments is to be brought before the Legislature. As regards this, I wish to state that we expected a comprehensive Amending Bill in respect of the Madras Public Health Act to come up. But we actually find

6th February 1959] [Sri T. Purushotham]

that only an Amending Bill has been suggested. The introduction of such stray Amending Bills now and then does not take us anywhere. I wish to urge upon the Government to take this matter up and introduce necessary comprehensive legislation. This matter was also discussed in the Public Health Board and I trust that the Hon. the Minister for Health would see to it that the comprehensive Bill is introduced as early as possible.

The Raja of Ramnad as Minister in charge of House Control assured us that the problem of Accommodation Control would be reviewed and that he would bring in a Bill for rationalized revision of the Rent Control Act. We have not heard further about it and the Government should tell us what has been done about it. The life of the old Act is being extended from time to time and the extended period also is to expire shortly. Before we are asked to vote for a further extension of the Act, I hope the Government would bring in the much-needed amending measure in accordance with the assurance given by the then Minister on behalf of the Government.

Much has been said about co-operative societies. The Hon. the Minister in charge of Co-operation also told us that he would bring in a legislation to amend the present Act in the light of the recommendations made in the Narayanaswamy Pillai Committee's Report. Why that Bill has not yet come up is not explained in the Address. Presumably the absence elsewhere of the Hon. the Minister in charge of Co-operation has been the cause for the delay. I hope he will see to it that, even before he goes to the United Nations next, the matter is taken up and necessary Bill will be brought before the Legislature. Now that he has completed the Sales Tax Bill, the Bill to amend the existing Co-operative Societies Act should be taken up and brought before us soon. When such a Bill is taken up, I hope all the complaints made with regard to the co-operative movement by the Members of this House and others would certainly be met and necessary provisions made to improve the working of the co-operative societies in the most satisfactory manner possible.

Lastly, I wish to say how I have been repeatedly requesting the Government to take steps to bring in necessary social reform legislation at State level. In that connection, I had also suggested the formation of a committee to go into the problem. The Governor's Address makes no mention of such social reform legislation. I hope the Government would apply themselves to the problem as well and see what steps should be taken in this behalf in the present set-up of our Constitution. The Constitution provides that we should improve social life and the need for social reform legislation is urgently felt. I hope Government will consider this.

Sir, I have only one word more and that is, how happy we are that the Hon. the Leader of the House who attended the meeting of the United Nations Organization has come back and I congratulate him on the great contribution that he has made in the work of the United Nations Organization, and I wish him further success. 5-30 p.m.

[6th February 1959

* SRI G. KRISHNAMOORTHY : Mr. Chairman, Sir, there is a reference to the developmental side of education in the Governor's Address but, at the same time, we find the Government giving a set-back to primary education in our State. There are about 24,000 elementary schools in our State, of which more than 12,000 are run by private agencies. In the Order issued on the 20th of November 1958, the Government wanted to classify these schools into fee-levying schools and non-fee levying schools. Within a very short span of time and within a few days, they have requested all these 12,000 schools run by private management to classify themselves either as fee-levying or non-fee levying schools. That means to say that they are asked to change the system that has been in vogue for over 150 years in a few days' time. Changes are necessary. In fact, I have been pleading for changes and revolutionary changes. But this change does not follow the procedure which every change ought to follow. It seems to me the Government want to run education on the cheap which ought not to be the policy of any Government especially at a time when they are spending thousands of crores of rupees on developmental plans. Education does not fall short in importance to any of the items of a developmental plan. In fact, all priority has to be given to it. But I do not know why it has not been done so far both at the all-India level and at the State level. This Government Order of the 29th November 1958 wants to classify the existing 12,000 primary schools run by private bodies into two types, viz., fee-levying schools and non-fee levying schools. Now they say to the management : ' Well, if you want to be a fee-levying school, we cannot give you even a pie out of the public offers. You can collect any fees you like from the parents. You can appoint your own teachers and pay them as you please. But you must be bound by our syllabus and certain departmental regulations. Then they also say to the management : ' If you want to be a non-fee levying institution, you can get the usual grants—even there the Government are not clear—as per the rules in force.' That is what they say. Up to now these private managements have been getting some money from the Government. The teachers are all paid by the Government in respect of elementary education even though schools are run by private agencies. The full salary of the teachers is being paid by the Government now. The full dearness allowance of the teachers is also being paid by the Government. The private agency is there as an agent. It is paid maintenance grant up to 15 per cent of the total disbursements to teachers as salaries. It is also empowered to get compensation for the loss of fee income. A few years back the Government stipulated the nominal rate of fees that ought to be levied by the primary school management. So, these private managements have been getting fees at the nominal rate stipulated by the Government during the last few years. In the case of the children of the Non-Gazetted Officers and poor people, the Government have been giving compensation. Now, by the order of the 29th November 1958, the Government say : " Well, if you want to call yourself a fee-levying school, you cannot get

any compensation and you cannot get any maintenance grant. You cannot get even the teachers' salary grant and the dearness allowance grant." If this order is to be enforced as contemplated by the Government from the beginning of the school year, 1959–60, they will have a number of aristocratic schools in our State catering, as they should naturally do, to the children of aristocratic parents who only would be able to pay three or four or even five rupees for the primary standard because there is no rate stipulated by the Government either for the school fee or for the salary of teachers. So, is it right on the part of the Government so late as the year 1959, to create an aristocratic class, when there has been a persistent demand all these days to abolish even public schools established in the days of the Britishers, when there has been a persistent demand that there should be no difference created as between children and children, and when, in fact, an hon. Member from the other side even now stated that the midday meal scheme would create the idea of rich and poor among the pupils and that, therefore, free midday meal should be given to all pupils in the school alike? When we are speaking of equality of opportunity, when we are speaking of a socialistic pattern of society and when we want to level down all the haves and level up all the have-nots, is it proper on the part of the State Government to just envisage the establishment of aristocratic schools, where only children of those rich parents who would be able to shell out Rs. 3 or Rs. 5 for the infant standard, could study?

Sri A. M. ALLAPICHAI : Do you justify private management schools levying fees?

* Sri G. KRISHNAMOORTHY : I am coming to that point. I am mainly dealing with it.

As soon as the Order proposing the classification of the private schools as fee-levying and non-fee-levying schools was passed, the managements met together and passed resolutions and even waited in deputation. Now the orders in force are these : Any private management can get up to 15 per cent of the total amount disbursed as salaries of teachers, as maintenance grant. In practice, no school gets 15 per cent because the power is vested in the Deputy Inspector of Schools in respect of this matter. The schools have been collecting fees and they are also paid compensation for the loss of fee income incurred in respect of the education of children of Non-Gazetted Officers and poor people. Whether they will get both these compensations or not, is not clear from the order. Even if they are to get this compensation and the fee levy, there is also the question of maintaining schools. Now these schools especially in urban areas have to pay a decent rent. If the Government should say. " Well, we will bear your expenditure as in the case of high schools ", that is a different thing. In these schools, the accounts are not taken into consideration. If the school has a surplus, it is not given any maintenance grant and if the school has a deficit, the entire deficit is not met by the Government, but they 5.40 p.m.

[Sri G. Krishnamoorthy] [6th February 1959

give only a certain percentage. The viewpoint of the management is : "We are all your agents; you are the principal. In fact, we have been doing the work of the agents, that is, of the Government and now, therefore, the cost of maintenance must be borne by the Government". A certain percentage of the total amount disbursed as salaries to teachers must be given as agency grant. Without these things, nobody would be able to run the schools. Of course, we can have no quarrel if there are philanthropic men to run these schools. In the absence of such a thing, the management should be paid some money in the form of agency grant. If the Government are intent upon implementing Article 45 of the Directive Principles of the Constitution to see that all children at least between 6 and 11 years of age, even if not children up to 14 years of age, get free and compulsory education, they must be willing to loosen the strings of their purse and bear that expenditure. Now they cannot say 'No'. In that order, they say, "Article 45 says that all pupils should be given free and compulsory education. The Legislature Committee on Education did not specifically say whether fee should be collected or not. We think that education need not necessarily be made compulsorily free". That is the sentence where the Government of Madras now think that, under Article 45 of the Constitution by which we are governed, education need not necessarily be made compulsorily free. That is the wording there. So, their view is, "If rich parents are able to pay and are willing to pay, why should we stand in the way of collection of fees?" But what I say is this. If, as has been submitted by me several times on the sacred floor of this House, there are parents who can pay and who must pay in the interests of the nation, let the Government get all the moneys into their treasuries so that this vexed problem of agency may be solved to some extent for which we have been crying hoarse. I am glad that the Government through their order, dated the 29th November 1958, have made the managements and the public think and themselves move, in the matter of deciding the question of agency.

Now, these agents were created for some reason or other by the Britisher. Is there any reason to perpetuate these agencies? This question has been raised by me a number of times. Now, I say this is the opportunity to settle the question of agencies. Now, who are these agents? These agents are agents of the Government, to help the Government, in the matter of starting, running and maintaining certain schools. Now, have they got any connection with the teachers? Whatever connection they have with the Government is as principal and agents, according to their contract, the teachers are doing a national service and they are to be paid from the treasury. Is it not but right in the year of Grace 1959 that even a pie paid by any parent in the form of fee or special fee or any other fee in any school from the elementary school stage to college stage should be treated as public money and should go into the treasury? If really Government want to solve this problem they should do that not by this order of the 29th November 1958, but by a different order. They can do so and settle the question of

6th February 1959] [Sri G. Krishnamoorthy]

agency once and for all. Let it be secondary or high school or colleges; any pie, any money, paid by any parent in the form of fee is public money, accountable to the public in the Democratic Republic. That money should go into the treasury. So, let the present fee-levying schools be allowed to continue to levy fees. If the Government are willing and if the Government are of the opinion that education need not necessarily be made compulsorily free, let them allow the schools just to levy the fees and let the Government see to it through their departmental officers that every pie collected in the elementary and other schools as fee or special fee or any other fee is remitted into the treasury. Government are already paying in full the teachers' salary and dearness allowance. Now, the question arises what to do for the maintenance of these schools. Why not have some rules so that even at the beginning of each year, the District Educational Officer in each district might fix the rent in respect of schools in urban areas and rural areas as in urban areas, the rent, etc., would be more than in rural areas? They can formulate a rule in respect of every item of expenditure. They can have a formula, check the accounts with the help of their Auditors and accept the whole expenditure on maintenance and pay 10 per cent of the total amount disbursed as salaries to teachers, as agency grant. If that is done, the whole problem will be solved. Now, the statement of the Government is that there are no good revenues from the Education Department. There will be revenues if the fees collected by managements go to the Treasury. Already the Government are meeting the salaries and dearness allowance of teachers and granting a 15 per cent maintenance grant. I suggest 10 per cent as agency grant *plus* the actual cost of maintenance. Now the Government expect some people to just maintain these schools at their cost. That can never be done. It is the entire responsibility of the Government. I do not want the Government to take over all the schools. There should be different agencies. We have no quarrel with these agencies. Let them be agents of the Government. Let them not have any connection with the salaries, increment, or any such thing of the teachers. That will be a proper solution. If the Government want to perpetuate the present system of fee-levying and non-fee-levying schools without making a distinction now, let them do so. But if really by this order they want all schools no tto levy any fee whatsoever, there is another way. What is the way? Now the Government may come forward to do two things.

One is with reference to the teachers. What did the fee levy bring to the teachers? By the managements getting a few more rupees by way of fees, over and above the full salary grant given by the Government, these teachers were paid some Rs. 10 or Rs. 15 extra. Supposing a teacher was given a salary of Rs. 30 with the help of the Government grant, they were given Rs. 30 *plus* Rs. 15.

SRI A. M. ALLAPICHAI: Will you tell me why you are so much opposed to managements and what kind of people become managers?

[6th February 1959

* SRI G. KRISHNAMOORTHY : I shall refer to that at the conclusion of my speech. I will come to that

Now, in every school, with reference to the teachers, there is a register in which the salary is entered. If the management pays over and above the Government grant, it will be written as '*plus* so much'. If the Government grant is Rs. 30, and the management pays Rs. 15 more, it will be entered as Rs. 30 *plus* Rs. 15. If the Government really want to implement Article 45 of the Constitution and say that no pie should be levied on any child, I must say that the salaries as entered in the register should be paid to the teacher in the form of grants. So, each District Educational Officer, on behalf of the Government, will have to take cognizance of the actual amount of salaries paid to the teachers by the various schools at the present day and that should form their grants for the future years. That is one thing.

So far as the managements are concerned, they must say, "Well, managements, you must not levy any fee; you can just write your accounts; all the maintenance charges will be met by us in full and we will pay you also some agency grant". My suggestion is that they can pay 10 per cent of the total amount disbursed as salaries in that school as agency grant. That is what the managements have been asking for. If, on the contrary, as per this order, Government say, "Well, we cannot give you a pie more; you go on having your system of fees and you pay the teachers; we cannot meet any maintenance cost or give compensation grant or teaching grant and not a pie will be given from the public coffer", they will be creating an aristocratic school system, where many children may not read, and where many teachers will have to be sent away. Because, the difficulty will be this. Supposing in a school there are 400 or 500 children, after this order, it may be that there are 30 or 40 children who could pay Rs. 3 and Rs. 4 even from the infant standard. By this, they would be creating a different society and schools wherein teachers will have no connection with the Government or their Department except in regard to syllabus, etc.

MR. CHAIRMAN : Where will the other children go then?

* SRI G. KRISHNAMOORTHY : The non-aristocratic children will have to go to schools like the municipal schools and other aided elementary schools which have given a declaration that they will not levy any fee . . .

MR. CHAIRMAN : The surplus teachers will be employed there. (Ministerial cheers.)

* SRI G. KRISHNAMOORTHY : I understand the Chairman's point and no teacher will have to be sent out, especially in an expanding department. Naturally the teachers will be absorbed in Corporation or municipal schools, though we do not know what would happen during the transition. May be, there will be some temporary unemployment. Of course, finally, the problem will be solved. But my point is that teachers who are working in the

6th February 1959] [Sri G. Krishnamoorthy]

present fee-ltvying schools are getting Rs. 10 or Rs. 15 extra which the management pays from the fees they have been levying. So, if these teachers are to go to the non-fee-levying schools, they lose their Rs. 10 or Rs. 15 extra every month. Of course, they get their employment. 5-50 p.m.

SRI A. M. ALLAPICHAI : Because some teachers will be getting some more salary in such private schools, the hon. Member says that the Government rule that people should not take money from the students must be given up.

* SRI G. KRISHNAMOORTHY : I would like the hon. the Deputy Chairman to follow me very closely. I am giving both the suggestions. I quite welcome the Government's proposals that Article 45 of the Constitution should be implemented in full and that all children irrespective of the status of their parents should get free education. If really, according to the Government Order, dated 29th November 1958, they want to implement fully Article 45 of the Constitution without levying any fee from any child irrespective of the status of the parent, the Government must do these things. One is, the Government must see that the amount entered as salary drawn by the teacher this day is paid to him.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I think we ought to get ourselves cleared. Is it the interpretation of the hon. Member that, under Article 45 of the Constitution, people who want to pay and read should be prevented from doing it?

* SRI G. KRISHNAMOORTHY : That is what I explained. The latest Government's interpretation is that under Article 45 of the Constitution, education need not necessarily be compulsorily made free. That is their interpretation.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : The hon. Member will closely follow me. Is it the hon. Member's interpretation of Article 45 of the Constitution that if some people want to pay and read in certain schools, they should be prohibited from doing so?

* SRI G. KRISHNAMOORTHY : I might, in this connection, explain that I have been always pleading for getting as much money from the public as possible for the Teachers' Maintenance Fund for the development of the teachers and I have put forth many proposals in this House. I say that it need not necessarily be free. I accept that point. But the teachers must be paid the salaries entered in the service registers at the end of this year or even now as salaries in the schools in which they are going to work, though they be classified as non-fee-levying schools.

MR. CHAIRMAN : The hon. Member has not answered the Hon. Minister's point.

[6th February 1959

* SRI G. KRISHNAMOORTHY : I have answered the Hon. Minister's point.

MR. CHAIRMAN : What he wants to know is, ' do you object to children paying and attending schools?'

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Will that be a violation of the Constitution?

* SRI G. KRISHNAMOORTHY : In my opinion, it will not be a violation of the Constitution. Now, my opinion is that as much as possible should be got from the rich parents. I have no quarrel with the establishment of fee-levying schools. But what I say is, the terms of the teacher should not be affected. Coming to the managements, the Government cannot expect the managements in a non-fee-levying proposal to bear the maintenance charge. Nobody can be expected to do it. So, when really Government want to establish schools on a non-fee-levying basis, they must come forward to reimburse the expenditure incurred by these managements. They can have restrictions. They can have rules. But the entire expenditure must be reimbursed from the Government funds and realizing the fact that nobody will come forward to manage the schools without remuneration, they must give at least 10 per cent of the total amount disbursed as teachers' salaries as agency commission. So, what I want between the Government and the management is the meeting of the entire maintenance charge of the school and the payment of the agency commission. The point between the Government and the teachers is that the present position of the teacher in respect of his salary and other things should not be affected. So, to just solve all these things, I would humbly implore the Government to adopt the suggestion that I have been making on the floor of this House all these years and to begin it with the elementary schools. Now they have come to tackle this agency question; this point also should be tackled. I am glad that such a situation has arisen. The managements and the Government have come to think of this question. Let us solve it once for all. Let the present state of things continue and fees be collected by the managements as they have been collecting now. Let all the moneys collected in the present fee-levying schools be remitted into the treasury. Let the teachers be paid at a liberalised scale as they have been getting now, from the treasury. Let the teachers be paid from the treasury and let these managements be paid the maintenance charges and the agency commission. It will also satisfy all other points. No money drawn from the public should be taken by the managements. The Government may have an idea that some managements are profiteering. Some managements may be really running at a loss. To solve all these difficulties, let all the income be deposited into the treasury as per the receipt statements to be strictly maintained by the managements. The teachers must be paid the salaries entered in the service register. The Government should see that the managements get the entire maintenance grant and the agency commission.

Sir, I have got one or two more points.

Mr. CHAIRMAN : The hon. Member must exactly stop at 6 p.m.

* Sri G. KRISHNAMOORTHY : We are very thankful to the Government for the payment of the extra Rs. 5 to the teachers. But we are really sorry that the question of revision of scales has not yet been taken up even in the third year of the Second Five-Year Plan period. I have got time to speak about it in more detail during the Budget discussion. It would have been better if the Government had taken into account the cost of living and the present soaring prices, especially during the last few months and thought of revising the scales of pay and not giving any interim relief. Teachers stand on a different footing from employees in other professions. They have been there in the lowest rung of the ladder and their demand is for the revision of their scales of pay. Anybody may say that Re. 1 is 16 annas, whether it is given as dearness allowance or as salary. But it is quite different in the case of the teacher who can have more benefit in pension and provident fund if the amount is merged with pay. I think the assurance given by the Government on the floor of this House that the question of merger of dearness allowance with the pay of elementary school teachers will be considered at the time of revision, will be implemented very soon.

Mr. CHAIRMAN : Sri G. Krishnamoorthy cares very much only for the teachers and neglects the rest of the world.

The House will now adjourn and meet again tomorrow at 2 p.m.

The House then adjourned.

IV PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 1. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 3168, *Food and Agriculture, dated* 15*th September* 1958, *regarding amendment to the Madras Livestock Improvement Rules*, 1942.

* 2. *Report on the achievements of the Irrigation Department during the half-year ending* 30*th September* 1957.

* 3. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 2771, *Home, dated* 3*rd October* 1958, *regarding amendment to the Madras Children Rules*, 1940.

* 4. *Notification issued with Memorandum No.* 86094-*AII*/58-6, *Food and Agriculture, dated* 13*th October* 1958, *regarding amendment to the Madras Cotton Control Order*, 1958.

* 5. *Short review of the activities of the Labour Department for the first half-year*, 1958.